עיריית רמת-גן

ישיבת הנהלת עיר מורחבת מס' 32 א'

מיום ראשון, י"ב באב תש"ף (2.8.2020) בשעה 18:00

באולם מועצת העיר ובאמצעות אפליקציית ZOOM

משתתפים: מר כרמל שאמה הכהן – ראש העיר, מר ליעד אילני – מ"מ רה"ע, מר אדם קניגסברגר – סגן רה"ע, עו"ד רועי ברזילי – סגן רה"ע, עו"ד מנחם דוד – סגן רה"ע, עו"ד גלעד שריר – המשנה לרה"ע, גב' מירה שנן – יו"ר מועצת העיר, מר אלי מוסרי – חבר הנהלת העיר, עו"ד חיה מנע – חברת הנהלת העיר, גב' לילי שמה – חברת מועצת העיר, אדר' רננה ירדני – חברת מועצת העיר, גב' הגר יעקב – חברת מועצת העיר, גב' עדנה וידל – חברת מועצת העיר, מר דני גולדשטיין – חבר מועצת העיר, מהנדס שלומי בן ששון – חבר מועצת העיר, מר איצ'ה שחם – חבר מועצת העיר.

חסרים: מר צחי זליכה – המשנה לרה"ע, מר משה רווח – המשנה לרה"ע, מר ישראל זרי – חבר מועצת העיר, מר שמואל לרמן – חבר מועצת העיר.

נוכחים: גב' רחלי מרום – מנכ"לית העירייה, רו"ח גלית שנייידר מימרן – גזברית העירייה, אינג' סיגל חורש – מהנדסת העיר, עו"ד סהר פינטו – היועץ המשפטי, גב' עמליה כהן – מנהלת מח' תכנון וארגון עירוני, גב' לבנת ניזרי – מ"מ סמנכ"ל – אגף קש"ת, עו"ד עינב בר כהן – רמ"ט רה"ע, מר דני רייף – מבקר העירייה, מר קובי נח – מנהל אגף מערכות מידע, עו"ד ליה פרנקל בן יורם – מנהלת לשכת התאגידים, אדר' שי אללוף – אדריכל העיר.

מוזמנים: אדר' מיכל כהן מינץ, פרופ' משה צור, אדר' יעל אשל – סמנכ"לית החברה הכלכלית, אדר' הילה חבקין, גב' תמר טוכלר – מנהלת המחוז במועצה לשימור אתרים, אדר' אביעד פניו – אגף ההנדסה.

סדר יום:

1. **אישור תקציר החלטות ישיבת הנהלה מס' 31**

   מציג: מר ליעד אילני, מ"מ ראש העיר.

2. **עתיד הבית באגם בפארק הלאומי.**

   מציג: מר ליעד אילני, מ"מ ראש העיר.

מר ליעד אילני: ישיבת הנהלה מורחבת מספר 32 א', שמתקיימת גם באולם מועצת העיר וגם בחלקה הגדול ב-zoom, רוב המשתתפים ב-zoom.

1. אישור תקציר החלטות ישיבת הנהלה מס' 31 מציג: מר ליעד אילני, מ"מ ראש העיר.

מר ליעד אילני: סעיף ראשון על סדר היום – אישור תקציר החלטות ישיבת הנהלה מספר 31. יש הערות? מאושר פה אחד. תודה רבה.

החלטה: **מאשרים תקציר החלטות ישיבת הנהלה מס' 31.** **הצבעה: אושר פה אחד.**

2. עתיד הבית באגם בפארק הלאומי. מציג: מר ליעד אילני, מ"מ ראש העיר.

מר ליעד אילני: סעיף 2 – עתיד הבית באגם בפארק הלאומי. אני מבקש להסביר גם לחברי ההנהלה שנמצאים איתנו בישיבה וגם לאורחים החיצוניים שהצטרפו, מה בדיוק מטרת הדיון. כן, ראש העיר?

מר כרמל שאמה הכהן: פנה אלי ... ביקש, יש לו אירוע משפחתי ומאד חשוב לו לדבר בתחילת הישיבה. אני בכל מקרה מדבר בסוף.

מר ליעד אילני: אני מבקש שתאמר גם כמה מילים בהתחלה, כי אני רוצה שנסביר בדיוק למה ביקשנו את הפגישה הזו. אני כבר אעביר אליך, ראש העיר. קודם כל, אני אתחיל מהסוף – אין היום שום הצבעה, שום החלטה מחייבת בנושא הזה. זה כדי קודם כל להרגיע גם את אלה שיש להם מטרה מסוימת וכאלה שיש להם מטרה אחרת. אין שום הצבעה או החלטה היום. אנחנו עוסקים בנושא הזה כבר מזה שנה וחצי, מיום שנכנסנו לתפקידנו. רצון למעשה להחיות את הפעילות שבמרכז אגם הפארק הלאומי. הכול התחיל בכך שכבר בחודש דצמבר 2018, כשנכנסנו לתפקיד, סיירתי שם עם גורמי המקצוע הרלוונטיים וביקשתי לסיים את הסטטוטוריקה תוך חצי שנה כדי שנהיה מוכנים להחזרת הפעילות במבנה

העגול. תוך כדי עבודה הוצג לנו על ידי גורמי המקצוע, ותיכף סמנכ"לית החברה הכלכלית, יעל אשל, תציג לנו את העבודה, יש לך פה את המצגת אני מבין שעשתה החברה הכלכלית. הוצג לי על ידי אנשי המקצוע, שבתכנית הקיימת יכולים להיכנס סדר גודל של 70 אנשים למבנה. לאחר שהבנו את הנתון הזה, עלה בנו החשש – האם פרויקט שכזה יכול לצאת לדרך? האם הוא כלכלי על ידי גורם חיצוני? ולמה גורם חיצוני? אנחנו את המציאות של מוסדות הציבור הרמת גנים מכירים היטב לצערנו. אנחנו סיימנו בימים אלה הכנת תוכנית חומש לבינוי ושיפוץ מוסדות חינוך בעיר. נכון לעכשיו האומדן הוא כ-1.2 מיליארד שקלים ל-5 השנים הקרובות. המצב הזה אומר שכל שקל פנוי שיש לנו בתקציבי הפיתוח הולך בראש ובראשונה למוסדות חינוך. יחד עם זאת, אנחנו עתידים לחגוג בעוד כשנה, שנה וחצי, 100 שנים לרמת גן, ויש לנו רצון, כחלק מהחגיגות, להחזיר עטרה ליושנה בפארק הלאומי. וכאשר הוצג לנו, לצד ההבנה שהעירייה, אלא אם בסופו של דבר ראש העיר יחליט אחרת, לא תשקיע סכום של כ-12 מיליון שקלים, זה האומדן שהוצג לנו, בשימור ושיפוץ המבנה הקיים, הבנו שאנחנו צריכים לצאת ליזם חיצוני, שהוא זה שיבנה ויפעיל מבנה כזה, ועל מנת שהוא יבנה ויפעיל מבנה כזה, אם רק 70 אנשים יכולים להיכנס למבנה הקיים, זה הופך את זה ל-לא כלכלי ולכן צריך להרוס ולבנות מחדש. זו היתה הנחת העבודה. בתוך כל זה, הגיעה רננה ירדני, שאמרה – תשמעו, לא משנה מה תחליטו, רוצים מבנה חדש, לא רוצים מבנה חדש, אני מציעה לקיים תחרות אדריכלים ולהציג, להביא לעיר רמת גן למעשה איזו שהיא הילה של עיר שמקיימת תחרות בנושא כל כך חשוב. התקיימה תחרות אדריכלים. מראש נאמר שאין שום התחייבות שההצעה הזוכה, הדגם הזוכה הוא זה שייושם בפועל בסופו של דבר. יכול להיות שלא ייהרס המבנה ורק ישומר. יכול להיות שייהרס וייבנה מבנה אחר מתוך ההצעות שהיו או לא מתוך ההצעות שהיו. אני חושב שהתחרות הזאת כן הביאה כבוד לרמת גן, ראינו 64 הצעות שהגיעו והצעות מדהימות אחת אחת. ואני רוצה לברך באמת את רננה על הפרויקט הזה. אבל אנחנו היום צריכים למעשה להבין אנה פנינו. ואנחנו נמצאים לדעתי כבר באיחור. חגיגות ה-100, אפשר להתווכח איך סופרים אותן, האם הן ב-21 או ב-22, אפשר לשחק עם זה בשביל שיהיה לנו יותר נוח, אבל גם אם הן ב-22 אנחנו כבר בדקה ה-90. צריך לקבל איזו שהיא החלטה.

ראש העיר שמע דעות, וזה לא סוד, יש דעות לכאן ולכאן. יש מי שחושב שהמבנה הזה חייב שימור, בראש ובראשונה, אני מדבר כמובן על הדרג הנבחר – זה סגן ראש העיר אדם קניגסברגר, ומקרב נבחרי הציבור אפשר לומר אולי שרננה ירדני מציגה את העמדה ההפוכה בעניין הזה. ראש העיר אמר בפגישה אחרונה שהיתה בלשכתו,

אדר' רננה ירדני: ... אחרת.

מר ליעד אילני: לא משנה, אחרת. ראש העיר אמר בדיון שהיה בלשכתו, וכאן אני כן ביקשתי, ראש העיר, שתאמר כמה מילים בהתחלה, לפני שנעבור וניתן לכל הגורמים הרלוונטיים להציג, הוא אמר – תשמעו, אני באמת עדיין לא גיבשתי דעה. ואני מעוניין, לפני שאנחנו פותחים את זה, מה שנקרא, לחוכמת ההמונים, לכל 170,000 תושבי רמת גן, למרות שהוא עשה איזה סקר כזה בפייסבוק, אני רוצה לשמוע את חברי ההנהלה שלי בעירייה ולשמוע את עמדתם. אגב, כמו שאמרתי, לא תהיה הצבעה היום, וזה גם בסדר אם לא כולם יגבשו את עמדתם היום. אנחנו היום נראה גם את החברה הכלכלית, את הפרויקט שהם עשו, גם לגבי המבנה הקיים וכמה יעלה לשפץ אותו, לשמר אותו. וגם את התחרות של האדריכלים שהתקיימה, יציגו גם פרופ' אדריכל משה צור שעמד בראש הוועדה. ונמצאות איתנו גם האדריכליות שתכננו את הדגם שזכה בסופו של דבר בתחרות, גם הן יאמרו את דברן. ואנחנו נשמע גם את מיכל כהן מינץ, שהיא הכינה את תיק התיעוד למבנה הקיים באגם. נשמע גם את מישל, שהיא אדריכלית השימור של הוועדה המקומית. נשמע את תמר טוכלר, שהיא מנהלת המחוז במועצה לשימור אתרים. ונשמע כמובן את אדם, שהוא סגן ראש העיר ויש לו גם את העמדה שלו. אנחנו נשמע את כולם, נשמע את כולם בנחת. אני רוצה לומר, ועם זה אני אסיים, אין לי הבנה אדריכלית גדולה. כל הזמן אמרתי שהמבנה כפי שהוא, אני לא מוצא בו ערך אדריכלי. זה לא בדיוק גאודי. אני יכול לומר שהוא מבנה מכוער להפליא. אני חושב שמה שצריך לשמר, ושוב, אני לא אדריכל, אני אזרח, מה שצריך לשמר זה את החוויה. חוויה. כשתושב הולך ורואה שיש מבנה במרכזו של אגם, זו חוויה שצריך לשמר אותה. כמובן, ויש כל מיני, אני דיברתי על כך שאני רוצה לראות שם מסעדה עם בית להופעות חיות, לא משנה, זאפה, רידינג 3, זה כמובן דורש הליך מכרזי, אז לא גורם ספציפי, אבל הבנתם את הקונספט. ראש העיר היו לו גם כן כל מיני רעיונות. אבל המקום הזה, כדי שהוא יחזיק את עצמו, שהוא יהיה כלכלי ליזם חיצוני, צריך שיוכלו להיכנס בו 250 עד 350 אנשים. ב-70 אנשים זה נראה לי לא כלכלי. ובדיון האחרון, כשאמר אדם את מה שאמר וכמה חשוב השימור, אני אמרתי ואני אומר גם כאן לפרוטוקול, לי חשוב היום, אחרי שנה וחצי, ולשיטתי בזבזנו זמן יקר, חשוב לי דבר אחד – חשוב לי שבעוד שנה וחצי, שנתיים, בחגיגות ה-100, תהיה פעילות במרכז האגם בפארק הלאומי. זה יכול להיות במבנה הקיים, שיעבור שימור ושיפוץ, זה יכול להיות במבנה

חדש לגמרי. אבל היתה לנו התחייבות לציבור, וכמו בהרבה דברים אחרים, אנחנו עומדים במחויבויות שלנו לציבור. ולכן, אם בסופו של דבר ראש העיר ישתכנע שכן עדיף ללכת על שימור וימצא איך העירייה מממנת ואולי גם נאמר בעבר על ידי תמר טוכלר שאולי גם המועצה לשימור אתרים יכולה לסייע בחלק מהמימון, יחליט שהולכים על שימור – מצוין. העיקר שתתקבל בטווח הקרוב, בחודש הקרוב נגיד, איזו שהיא החלטה שלפיה נוכל לפעול. אז אלו הדברים שלי. אני אשמח, ראש העיר, שתאמר כמה מילים. ולאחר מכן, יש את סדר הדוברים אצלי, שבכוונה הקול של כולם יישמע, דווקא חברי המועצה בסוף. הסדר מתחיל בזה שהחברה הכלכלית תציג את הפרויקט שהיא עשתה, לאחר מכן פרופ' משה צור – יו"ר העבודה, והאדריכליות, ואז נשמע את הקולות שמנגד, או כביכול מנגד – נשמע את מי שעשתה את התיעוד, את מיכל, ואת תמר טוכלר לאחר מכן, ואת מישל שלנו, ונפתח דיון של הדרג הנבחר. ראש העיר, בבקשה.

<u>מר כרמל שאמה הכהן:</u> תודה רבה. אני, כמו שאמרתי, אני מעדיף שמשה צור יקבל את הראשוניות של זכות הדיבור. אני אדבר לאחר, אסכם לאחר שכל החברים ידברו. אני גם לא רוצה שדעתי תטה את הדעה של מי מחברי ההנהלה, או תשפיע בשלב הזה. אני רוצה לשמוע את הדעות האמיתיות.

<u>מר ליעד אילני:</u> או קיי. אז פרופ' משה צור, קודם כל מזל טוב, אני מבין שיש לך יום הולדת היום. לאשתך? או קיי, אז מזל טוב לאשתך. הרבה בריאות, הכי חשוב בימים אלו. (לא מחובר) אני מציע, כדי שלא נבזבז זמן, שיעל אשל תתחיל להציג את מה שעשתה החברה כלכלית, ואם הוא יצטרף אלינו נעשה הפסקה כדי שהוא יוכל לדבר. אם אפשר להעלות את המצגת של החברה הכלכלית, כדי שכולם יראו.

<u>אדר' יעל אשל:</u> שלום לכולם. אנחנו באמת קיבלנו לטפל בבית באגם. בהתחלה לא היתה פרוגרמה קונקרטית, רק דובר על כך שמעוניינים להפעיל את המבנה, להשמיש אותו לפעילות. בהתאם לזה, מתוך הכרה עם תחום מבני הציבור, זיהינו שאחד הנושאים המרכזיים שעשויים להוות בעיה, במיוחד היות ומדובר במבנה מאד ותיק, זה נושאים כגון נגישות, נושא של בטיחות, נושא של קונסטרוקציה. ובהמשך, כאשר גם נתנו אפיון יותר מדויק לגבי הכיוונים שאליהם רוצים למשוך את הפעילות העתידית במבנה, נבחנו גם הנושאים של ההתאמה של המבנה, גם

מבחינת שטחים וגם מבחינה אקוסטית, לשימושים המבוקשים, שבאמת, כמו שליעד ציין, היה מדובר על כך שמעוניינים לייצר שם בית להופעות חיות, שיאפשר לצד הגשת מזון, משקאות, בית קפה או מסעדה, גם לקיים הופעות. מה שאנחנו למעשה עשינו, עשינו בחינה באמצעות יועצים מקצועיים, למעשה שכרנו את השירות של יועצת נגישות, יועץ בטיחות, קונסטרוקציה למעשה עוד העירייה לפנינו זימנה, גם בדיקות על הרס וגם חוות דעת קונסטרוקטיבית, ובנוסף אנחנו הוספנו בדיקה אקוסטית. בגדול, מה שגילינו, שלא היה כל כך מפתיע, זה שהמבנה סובל מתת תקינה בהתאם למה שנדרש כיום בנושא הנגישות. המבנה, למעט קומת הקרקע, הוא לא נגיש. בפנים, הקומות מחוברות בגרם מדרגות לא לולייני, אבל לא ישר והוא גם צר. בגלל המבנה הקונסטרוקטיבי לא ניתן להכניס בתוך המבנה עצמו מעלית. ובגלל הממדים שלו, אז גם נגישות בתוך המבנה באמצעות רמפות או מעלון שנוסע לאורך המדרגות זה לא פתרון זמין. כלומר, כל פיתרון שינגיש את המבנה בצורה שנדרשת על פי חוק, שזה אומר לכל הפחות את קומת הפעילות המרכזית, שזו קומה א', וככל הניתן גם את הקומה העליונה, בהנחה שהיא לא משרתת פעילות זהה לחלוטין למה שמתרחש בקומות הנוספות, יחייב איזו שהיא תוספת בנייה חיצונית, משמעותית יותר – משמעותית פחות, ולו לצורך העמידה בנושא הנגישות.

<u>מר ליעד אילני:</u> יעל, אני מתנצל שאני קוטע אותך. משה צור הצטרף והוא ממהר מאד, נאפשר לו לומר את דבריו ונחזור לנקודה הזו.

<u>אדר' יעל אשל:</u> אין בעיה, אני אעצור ונמשיך. בשמחה.

<u>פרופ' משה צור:</u> תודה רבה. אני מתנצל שאני מלחיץ.

<u>מר ליעד אילני:</u> הכול בסדר, רק פספסת את ברכת המזל טוב לאשתך, בשם כולנו.

<u>פרופ' משה צור:</u> תודה רבה. זו פשוט יום ההולדת של אורנה, אז מראש קבענו ארוחת ערב, אני לא רוצה לאכזב אותה. אני רציתי רק, ברשותכם, להגיד שהתחרות הניבה תוצאה אדריכלית מאד מרתקת שאני חושב שאם נבנה אותה ונשכיל גם לשמור על הערכים שלה, אולי לא לשפר, אבל לא לקלקל, אז היא תהיה איזה שהוא אייקון אדריכלי שהוא יהיה

destination בארץ ואולי אפילו בינלאומי. גם לפני, גם כשהייתי ילד שטתי באגם, אבל לאחרונה בכוונה הייתי ערב שלם שם, בפארק, הסתכלתי על המבנה, ודמיינתי שאם יהיה שם באמת אייקון אדריכלי כזה, האטרקציה של יצירה אדריכלית על פני המים תהיה משהו שיכול להיות מקום של משיכה, אולי גם מקור של פרנסה ושל הכנסה לעיר, אבל גם מקור שאפשר להפעיל את זה בכלל באופן פונקציונאלי, שאחרת זה קשה. אבל בעיקר בעיקר בעיקר, בקטנה, אני לא רוצה להיתלות באילנות גבוהים מדי, אבל בקטנה, כמו שבבילבאו המוזיאון של פרנק גרי עשה משהו לעיר, שפתאום שם אותה על איזו מפה של אנשים שלא ידעו איפה בילבאו, אז רמת גן היא כן ידועה והיא כן מוערכת, אבל עדיין זה יכול להיות משהו שיוסיף הרבה מאד ערך מוסף לעיר ולאטרקטיביות שלה בפן שאולי היום לא קיים.

<u>מר ליעד אילני:</u> אני רק אומר לך שבשבוע שעבר, בלי שום קשר, יצר איתי קשר חבר אמריקאי שמסיימים עכשיו לבנות את מוזיאון הסובלנות בירושלים, גם שם פרנק גרי עשה את התכנון הראשוני, הוא עזב בהמשך הדרך, והוא אמר שהוא רוצה להביא את פרנק גרי לרמת גן. לא לאזור הזה, אבל שתדע משה.

<u>פרופ' משה צור:</u> אז אני רוצה להגיד לך, במקרה אני הייתי בשלב מסוים מאד מעורב בהרפתקה הזו של מוזיאון הסובלנות, הציעו לי להצטרף לזה ואני, פרנק גרי אני מאד מעריך אותו, מה שהוא עשה במוזיאון הסובלנות לא היה יפה ואני לא הצטרפתי, אבל אני מכיר טוב ואני מכיר טוב גם את החבורה הנכבדה שתרמה לזה, אני בקשר איתם הדוק. אמרתי, אלוהים שומר פתאים, יצא לנו בניין שהוא יותר יפה מאשר לפרנק גרי המתכנן. אז זה קורה לפעמים. לכן אני כל כך מתלהב מזה. זהו.

<u>מר ליעד אילני:</u> משה, אנחנו מבינים שאתה ממהר, אבל אני אשמח ואני חושב שכולנו נשמח לשמוע את עמדתך באשר לחשיבות שימור המבנה כפי שהוא קיים היום, כן או לא, עמדתך המקצועית. זה נכון שעמדת בראש ועדה שבחנה דגמים שונים, אבל בכל זאת, יש ויכוח בריא על שימור המבנה או הריסתו ובנייתו מחדש. מה עמדתך בנושא?

<u>פרופ' משה צור:</u> אני מתעסק הרבה בשימור. אני מדבר כרגע מפרויקט אסותא שקיבלנו עליו פרס בינלאומי ... אפילו לא כמגדל, אלא כמרקם עירוני, והוא פרויקט השימור הכי גדול, שם שימרנו שני בניינים

לאוס. זה מבנים מאד קרוב לשימור ומבנים לשימור, ואורנה אשתי היתה ראש יחידת התיעוד בטכניון והיא הקימה את הארכיון של הטכניון עשה את המאסטר שלה על הבנייה ההיסטורית הכללית, שנינו מתעסקים הרבה בכל הנושא הזה. אני חושב שספציפית המבנה באגם, לא הייתי מונע לבנות בנייה מאד חדשנית ואיכותית שם בגלל איזה שהם ערכי שימור של הבניין הזה. ערכי השימור שלו הם רק בעובדה שיש מבנה באמצע האגם. מעבר לזה, המבנה עצמו כפי שהוא, הצורה הפיזית שלו וכדומה, אני לא מצאתי בהם ערך שימורי. השימור, העובדה שיש מבנה על האגם באמצע המים, שזה ערך שאסור להחמיץ אותו, וכשבונים בניין חדש לא מחמיצים אותו, רק משדרגים אותו.

<u>מר ליעד אילני:</u> או קיי, משה, תודה. אנחנו חוזרים כרגע ליעל אשל.

<u>פרופ' משה צור:</u> אני נורא מצטער ששיבשתי לכם את הסדר. תודה על ההתחשבות ושיהיה בהצלחה.

<u>מר ליעד אילני:</u> הכול בסדר. תודה רבה, משה. יעל, בבקשה, תמשיכי.

<u>אדר' יעל אשל:</u> היינו בנושא הנגישות. עכשיו אני אקפוץ רגע הלאה לנושא הבטיחות. גם בתחום הבטיחות, המבנה לוקה בחסר. שוב, גרם המדרגות הקיים הוא לא גרם מדרגות שעומד בתקנים, יש רק גרם מדרגות אחד שקושר בין הקומות. ולפיכך, ובעצם אותה מגבלה שליעד דיבר עליה, היא לא מגבלה שנובעת משטח המבנה, אלא היא מגבלה שנובעת מתקנות הבטיחות. יש מגבלה של האיש בחלל, 30 אנשים בקומה, וזה כאשר יש בעצם דרך מילוט אחת. וככל ומבקשים להוסיף דרכי מילוט, היות ומדובר במבנה באמצע האגם ואי אפשר להסתמך על סירות הלה כדרך מילוט, זה לא משהו שהחוק בישראל מאפשר, אז בעצם גם כן, זה מחייב בעצם לבנות עוד איזה שהם אלמנטים חיצוניים, כי אין אפשרות להתערב בתחום הבניין על ידי גרמי מדרגות נוספים. פשוט הבניין עצמו מאד קטן, מאד מורכב, וגם קונסטרוקטיבית זו בעיה. אנחנו כבר מדברים פה על לפחות שני תלאים שיידרשו על גבי המבנה הקיים.

בנוסף לכל זה, היה את חוות הדעת הקונסטרוקטיבית, שאמנם אמרה שביחס לעצמו יחסית הקונסטרוקציה נשמרה במצב טוב, אבל בגלל שהיא ותיקה וכל מיני מגבלות של חישובים שנעשו בעבר וכו', היא בעצם לא יודעת להעמיס על עצמה עוד עומס משמעותי, כלומר, אפילו היה מדובר על כך שמומלץ להחליף רכיבים קיימים בתוך המבנה בבנייה קלה על מנת להקל על המבנה, להפחית עומסים ממנו, וכמובן שכל פעולה של חיזוק גם כרוכה במאמץ משמעותי. מבחינה אקוסטית – היות ומדובר בחלל של זכוכיות, האקוסטיקה בו לא מהמשובחות,

<u>מר ליעד אילני:</u> סליחה, אני רק אומר לטובת המשתתפים החיצוניים, כי אנשי העירייה יודעים שאנחנו מוקלטים ומתומללים. שיידע כל מי שמדבר.

<u>אדר' יעל אשל:</u> או קיי. היינו בפן האקוסטי. גם מתוכננים מגורים בעתיד במרחק מסוים ואז יהיה צורך גם לבחון את ההשפעות האקוסטיות מהבחינה הזו. אבל זו, דרך אגב, לא היתה הבעיה העיקרית. מה שכן, שלא היה צורך בבדיקה חיצונית, כי זה ניתן היה ללמוד כאדריכלית פשוט מתוך התוכניות של המבנה, שמתוכנן במבנה שנבנה בסטנדרטים אולי של פעם, מבחינת גובה קומה וכן הלאה, יש שם קורות שיורדות לגובה שמתחת ל-2.50, שרק לסבר את האוזן, זה פחות מהגובה המינימאלי המקובל חלל בשימוש עיקרי. זה מאד מאד מקשה על הכנסת מערכות טכניות, כגון מיזוג, גופי תאורה, מערכות שמע וכו', מערכות אוורור, שנדרשות לחללים מהסוג הזה, במיוחד כשרוצים לקיים בהם אירועים, שוב, אנחנו מדברים בסטנדרטים של 2020, לא על מה שאולי היה כן מקובל לפני 20 פלוס שנה. וככה בעצם בשילוב של כל הנושאים האלה, יחד עם נושא הפרוגרמה, שבעצם נבחנה מבחינת הכלכליות שלה. נכנס כאן גם יועץ כלכלי שאמרנו, מה אפשר לעשות עם המבנה הזה מבחינה כלכלית אם רוצים באמת לקיים פה הופעות ורוצים מסעדה שתדע להחזיק את עצמה,

<u>מר ליעד אילני:</u> חשוב רק לציין, אני אשתדל לא לקטוע אותך הרבה, המבנה הזה קיים 60 שנים, מתוכן 31 שנים הוא סגור. יש פה דרישות שאפשר להגיד שהן דרישות חדשות, שלא היו לפני 50 או 60 שנים, כל מה שאת מדברת על נגישות ודרישות אקוסטיות כאלה ואחרות. אבל גם

בעבר, מתוך 60 שנים, המבנה הזה עומד סגור, כפיל לבן, למעלה מ-50% מהזמן.

אדר' יעל אשל: אבל לא ברצף.

מר ליעד אילני: לא משנה. אבל זה נתון עובדתי שחשוב לדעת אותו. משהו שם לא עובד.

אדר' יעל אשל: נכון. כאן בעצם יש ממש ציטוטים מתוך הדו"חות עצמם, אני לא אלאה אתכם בפרטי הפרטים, אבל הדו"חות האלה קיימים. כל מי שירצה כמובן מוזמן לפנות ויוכל לעיין בהם. ובעצם, בסופו של דבר, כאשר אנחנו תכללנו, הבנו שבשביל לתת מענה לכל הצרכים, גם מבחינה פרוגרמאתית, גם מבחינה כלכלית, שוב, שהמבנה יידע להחזיק את עצמו עם פעילות ציבורית כלכלית, הוא דורש עוד איזו שהיא הרחבה, כיוון שגם אם לא מדובר ב-70 אנשים אלא ביותר, אפשר גם בעיקרון להכניס שם אולי אפילו 200 איש, אבל זה 200 איש בעמידה, זה לא בחוויה של ישיבה ובוודאי לא בחוויה של הופעה. ואם רוצים כן לתת את המענה לפרוגרמה שהיא גם יודעת להחזיק את עצמה כלכלית, אז נדרש להרחיב את המבנה. מה שבעצם יצר את ההכרה בזה שאנחנו מדברים פה על תלאים על תלאים על תלאים שאולי יש אלה שכן אוהבים את המבנה, יש את אלה שלא אוהבים את המבנה, אבל הם כבר לא יקבלו כנראה את המבנה במראה הנוכחי שלו. זה בעצם קצת תמונות מתוך המבנה. רואים כאן קצת את החללים מבפנים, שאותם אנשים קצת פחות מכירים. זה מקומת הקרקע. זו הפרוגרמה, אני מצטערת, פשוט המצגת הזאת די הוכנה ברגע האחרון אז אני לא לגמרי שולטת בסדר של השקופיות. מתוך הפרוגרמה הכלכלית, באמת, דובר על שטחים שהם פחות או יותר מכפילים או פי 1.5, בין 1.5 ל-2 משטח המבנה הקיים, במיוחד בשביל לעמוד בסטנדרטים של רישוי עסקים וכל הנושאים הפרוגרמאתיים הנלווים של מה שדיברנו קודם.

וכמו שדיברנו בתחרות, בעצם זה היה אחרי שהיה איזה שהוא דיון ראשון בוועדת שימור העירונית ולא התקבלו החלטות, ובעצם המבנה נשאר עם סטטוס שעדיין לא קיבל חותמת, אבל כן היתה איזו שהיא המלצה על דרגת שימור ב', שדרגת שימור ב' כן מאפשרות התערבות במבנה, אבל לא מדובר על הריסה ובנייה מחדש. ובעצם כשהבאנו את זה לדיון, אז הצגנו בין היתר את כל אותם נושאים שדיברתי עליהם עכשיו והוחלט שלא לקבל החלטה. ולכן, כשאנחנו יצאנו לתחרות, בעצם הצגנו את הסטטוס כמו שהוא היה

נכון לאותו יום, בהחלט במסמכי המכרז נאמר מה הסטטוס המדויק של המבנה נכון לאותו יום, כלומר, מה ההמלצות, מה המגבלות וכו' שאנחנו מצאנו. פרסנו את האפשרויות לקהל המציעים ואמרנו – בואו בעצם תעזרו לנו. זה מה שאנחנו רוצים, אנחנו רוצים להשמיש את המבנה, אלה הפרוגראמות שאנחנו רוצים שמצאנו שהן מתאימות ואנחנו מעוניינים לנסות להשמיש את המבנה לטובתם, ובואו תראו מה אתם יודעים להציע. כאשר, כמו שאמרנו קודם, הכול לפניכם, גם תיק השימור צורף למסמכי התחרות, כדי שבאמת כל הנתונים ככל הניתן יהיו פרוסים בפני המתכננים.בסופו של דבר, מבחינת התוצאות, הרוב המכריע, ביחס, כמו שאתם רואים, של 3 או 4 ל-60 ומשהו, הציעו הצעה של הריסה ובנייה מחדש, מתוך, כנראה בין היתר מתוך ראייה שגם פרוגרמאתית וגם מבחינת האיכויות האדריכליות, המבנה הקיים, קשה להתערב בו ואולי הוא גם לא מצדיק התערבות, שוב, זו חוות דעת אישית של כל אחד מהמציעים, וכך הגענו בעצם לתוצאות התחרות.

רננה, את רוצה להוסיף עוד משהו בשלב הזה?

<u>אדר' רננה ירדני:</u> להשלים לעניין התחרות או שאתה רוצה אחר כך?

<u>מר ליעד אילני:</u> כן, בבקשה.

<u>אדר' רננה ירדני:</u> רק כמה דברים עובדתיים, מבלי כרגע לדבר על מסקנות. אני רק אדגיש שהתחרות הזו נוסדה באמת כפי שהצעתי לליעד וגם לראש העיר, שניהם הסכימו לעניין התחרות. העירייה יחד עם התאחדות האדריכלים נעתרה לבקשה והלכנו על זה ביחד, לא לפני שסוכם מלכתחילה על נושא התחרות יחד עם אדריכל העיר דאז, עם ארז טל. ארז נלהב מהרעיון לעשות את זה דווקא לבית על האגם, האדריכל הנוכחי כמובן עוד לא היה בתמונה, אבל גם מהנדסת העיר הקודמת כבר לא היתה בתמונה. ולכן התייעצתי כמובן עם אדריכל העיר, שהוא הגורם המשמעותי היחיד שהיה בנמצא באותם ימים. בכל מקרה, היתה הסכמה מלאה ויצאנו לדרך, לא לפני שביררנו, החברה הכלכלית, יעל ואני, יחד עם אחראית השימור, מה בדיוק המסקנות לאור תיק התיעוד. תיק התיעוד הוכן. בעקבות תיק התיעוד, יעל הסבירה את כל החומר שנאסף והוכן כחוות דעת, ביניהן חוות דעת כאמור קונסטרוקטיבית, אקוסטית, נגישותית, בטיחותית, וצריך להגיד גם כלכלית. וכל הדברים האלה ביחד הביאו

למסקנה שדובר עליה. כאמור 64 מציעים, וכאן שתי החלופות שבעצם על השולחן כרגע – החלופה של השימור הקיים – צריך להבין שאם מדובר בשימור של המבנה, חלקו או כולו, מדובר על מבנה עגול. כלומר, זו סכמה של מבנה סגור. כל תוספת היא תוספת,

מר ליעד אילני: רננה, אני רוצה לחדד את הנקודה הזאת. חשוב לומר, הדיון כרגע, שוב, זו לא החלטה בסוף, אבל הדיון הוא – האם לשמר את המבנה הקיים, או שזה בסדר להרוס ולבנות מבנה חדש. אין חובה לבנות דווקא את המבנה שתכננו האדריכליות.

אדר' רננה ירדני: הספציפי, נכון.

מר ליעד אילני: בהנחה ומחליטים, כי יכול להיות שיש כאלה שיאמרו, ואני סתם אומר – אנחנו אין לנו בעיה להרוס, אבל לא את המבנה הזה, אנחנו רוצים מבנה אחר. או – לא הורסים בכלל. זו צריכה להיות ההחלטה, מבלי כרגע להיכנס למבנה הזה כן או לא, שאני חושב שהוא מאד מרשים. לא זה הדיון כרגע. להרוס או לא להרוס.

אדר' רננה ירדני: ובדיוק ברוח הזו, אני באה ואני אומרת, לא משנה אם הורסים ובונים משהו אחר. ברגע שמחליטים, אם מחליטים, לשמר את המבנה כפי שהוא קיים ולהוסיף עליו, זה אומר להוסיף על מבנה אליפטי קיים, כלומר, שלא ייראו את כל האליפטי שלו קרוב לוודאי, או שיעטפו את כולו, או שיוסיפו לו אנקס, כלומר, תוספת מאחד הצדדים. הוא לא יישאר אליפטי בגודל הקיים.

מר ליעד אילני: רננה, אני מתאר לעצמי שאנחנו גם נשמע אותך בהמשך. אני מבקש עכשיו את האדריכליות, נשמח לשמוע את הדעה שלכן. בכל זאת, תכננתן משהו בהתאם.

עו"ד גלעד שריר: ליעד, אפשר מילה אחת לפני זה רק על הנושאים של הדיון?

עו"ד גלעד שריר: מי מדבר? אני לא רואה פשוט.

עו"ד גלעד שריר: פשוט מנהלים דיון, אם אנחנו רוצים לנהל דיון עקרוני על אם ואיך לשמר או לא לשמר, אנחנו משקיעים הרבה מאד זמן, 'או-טו-טו' נגיע לשעה על התחרות ועל רקע התחרות, וזה כבר, It's a done deal. יש לנו שאלה הרבה יותר עקרונית שאני חושב שחשוב להגיע לדיון. אחר כך כבר הם יבחרו ...

מר ליעד אילני: בסדר, אבל תראה, האדריכליות,

אדר' רננה ירדני: אני חייבת רק לתקן טעות קטנה שנאמרה באמת קודם, יו"ר ועדת שיפוט היה ראש העיר. משה זז הצידה ברגע שראש העיר ביקש להיות יושב ראש.

מר ליעד אילני: בסדר. גלעד, אני אומר משהו. תראה, ברגע שהגישו 64 מציעים, הם הגישו איזה שהוא רעיון ל-איך להחיות את האגם הזה. נבחרה, אם הייתי יכול והיה לנו זמן, הייתי מאפשר לכל ה-64 מציעים לומר איך הם חושבים שאפשר להחיות. אז בחרנו כרגע רק את מי שניצחו בתחרות הזו.

עו"ד גלעד שריר: להחיות זה לא עניין אדריכלי. להחיות זה בכלל עניין עקרוני. זו לא תוכנית אדריכלית.

מר ליעד אילני: בסדר. אבל תראה, היות והדיון זומן לשעתיים והתחלנו רק לפני 25 דקות,

עו"ד גלעד שריר: אדריכלי, שזה אחלה, אבל זה לא המהות לדעתי.

עו"ד דוד מנחם: אבל, גלעד, בשביל להכריע בדיון צריך גם קצת לדעת את הנושאים האדריכליים.

מר ליעד אילני: חברים, אני חושב שכבר כמעט יכולנו לסיים לשמוע את האדריכליות. יש לנו עוד שעה ורבע לקיים דיון. אבל אני חושב,

עו"ד גלעד שריר: זו ההמלצה שלי. נשארה לנו עוד פחות משעה ואנחנו,

מר ליעד אילני: זימנו עד 8, וברשותכם, היות ואני עוסק בנושא הזה יום יום מזה שנה וחצי, אני מבקש שתאפשרו לי להביא את הדברים, אני מבטיח לא פחות מקולם של התומכים יישמע גם קולם של המתנגדים או קולם של אלה שהם בעד השימור יינתן, להם בדיוק אותו זמן אם לא אפילו יותר. חשוב לי שישמעו את כל מי שהיה מעורב בתהליך, שהוא לא תהליך של חודש, הוא תהליך של שנה וחצי כבר. בבקשה, אדריכלית הילה חבקין.

מר אדם קניגסברגר: אני מבקש שכל אחד ידבר ושלא ייכנסו באמצע. תנו זכות לדבר ולא להתערב, כי מתערבים פה רק לצד אחד. ליעד, מי רוצה לדבר?

מר ליעד אילני: מדברת עכשיו אדריכלית הילה חבקין, שהיא האדריכלית של הדגם שזכה בתחרות, ולאחר מכן אנחנו עוברים למיכל כהן מינץ, אדריכלית גם כן, שהכינה את תיק התיעוד למבנה.

מר אדם קניגסברגר: מעולה.

אדר' הילה חבקין: שלום לכולם. אני אנסה לא לקחת מזמנכם הרבה זמן. אנחנו התחלנו לעבוד על התחרות כשמה שעמד לנגד עינינו זה מספר דברים: גם בחרנו שימורית את המבנה הקיים מבחינת הערכים שלו, מבחינתך הנגישות והקונסטרוקציה וכל מה שדובר כאן, והחלטנו שזה פשוט לא עומד במבחן המציאות מבחינה כלכלית לבקשה של התחרות עצמה, ולא רק כלכלית. אפילו המבנה לא יישאר כמו שהוא, אם נרצה בעצם להשמיש אותו, והיה לנו נכון בעצם לשים את המבנה שלנו על אותו מיקום של המבנה הישן ובעצם לחבר את הגשר והמבנה, שזה מורכב משתי דיסקיות שנפתחות, למקום לאירועים, למסעדה ולמגוון שימושים רבים,

לא רק בתוך שתי הדיסקיות, אלא גם על כל הרמפה העליונה שמהווה בעצם מקום תצפית של 360 מעלות לאורך כל הפארק עצמו. אז אני אדבר על כמה דברים קטנים שבעצם פעלנו לפיהם. הבקשה בעצם היתה שכל המבנה יורם מעל פני המים, כפי שקיים במבנה הישן. ובעצם לקחנו, קראנו את כל תיק התיעוד, בדקנו מה הערכים החזקים של המבנה הישן, ובעצם יצרנו מבנה חדש. גם המבנה עצמו מרחף מעל פני האגם, גם התבקשנו לעשות מבנה שישמש למטרות ציבוריות, לצרכי בילוי, פנאי ופעילות תרבותית כלשהי. ניסינו להגדיל כמה שאפשר את כמות האנשים שיכולה ליהנות מאותה פעילות תרבותית. הערך הגדול שהיה במבנה הישן, שהוא היה פתוח לסביבת האגם והיו לו פתחים גדולים, וניסינו מאד לשמור על הפתחים הגדולים האלה.מעבר לזה, הבקשה היתה לייצר איזה שהוא מבנה אייקוני לעיר רמת גן, ואני חושבת שזה גם מה שעמד בסדר העדיפויות שלנו. וניסינו בעצם לקחת את כל הנקודות החשובות במבנה הישן ולבנות מבנה חדש. הדבר האחרון שאנחנו רוצים להגיד, שאנחנו מבינים שיש כאן איזה שהוא עניין שימורי, ואנחנו רוצים לחשוב על כמה אופציות לפתור את העניין. הפיתרון הראשון הוא בעצם להשאיר את המבנה כמו שהוא היה בהתחלה, כמו שהוא תוכנן על ידינו. האופציה השניה, הפיתרון השני הוא בעצם, כפי שאתם רואים כאן באופציה 3 שחזור חלקי, בעצם לשים את כל החלק העליון של המבנה הישן בקומת הגג ובעצם לשמור על השימור שלו בכל החלק העליון. האופציה הרביעית שיש כאן – זה שחזור, ממש, להשאיר את המבנה, לעשות איזה שהוא מבנה, כאילו אופציה שימורית של השחזור של המבנה הישן, ובעצם לעטוף אותו ולהכניס אותו, לחבק אותו לתוך המבנה החדש. אז יש לנו כאן, כפי שאתם רואים, אני לא יודעת אם אתם רואים את זה, אבל יש כאן כמה אופציות שאנחנו יכולים בעצם לדאוג לשימור שלו. והאופציה האחרונה, שהיא אופציה 2 כאן בפרזנטציה זה בעצם, יש המון מקומות היום בעולם שעושים הקרנה של הבניין הישן על גבי הבניין החדש. יש הרבה מקומות בעולם שהיום זה איזה שהוא אייקון שימורי חשוב ואנחנו רואים שבתוך שתי הדיסקיות האלה יש לנו מבנה מרכזי שבעצם נמצא בקומת הכניסה ועולה לקומה העליונה, ובעצם, יש לנו אופציה בעצם להקרין את כל ההיסטוריה של המבנה הישן, לחוות אותו ולחבק אותו, ואני חושבת שבסוף צריכה להיות החלטה לאיזה כיוון אנחנו הולכים ולשלב את המבנה הישן במבנה החדש.

אנחנו נראה לכם, אלה כמובן האופציות שדיברנו, אופציה ראשונה זה להשאיר את המבנה. זה בעצם המבנה שתוכנן על ידינו ללא החלק השימורי. זה בעצם המבנה הישן, שאם אתם מסתכלים עליו, הוא נמצא בין שתי הדסקיות, זה בדיוק אותו מיקום, בדיוק אותן מערכות שבעצם יש כבר טיפול בהן כרגע מה שקיים. ואתם רואים, בעצם זו תוכנית פיתוח

שטח של כל האגם, עם המיקום של המבנה החדש והמבנה הישן. אנחנו רואים כאן את הרמפה העליונה שמאפשרת לאנשים מעין טיילת עלית כזאת שגם יכולה, יש לנו כאן שתי אופציות בעצם – גם מופעי תרבות שנמצאים בתוך המבנה וגם אופציה תרבותית שנמצאת מחוץ למבנה, ואת זה אפשר לראות גם מהחלק התחתון וגם מהחלק העליון. יש כאן אופציות נוספות לסידור החלל הפנימי של מסעדה, של אולם אירועים, של אולם קונצרטים, של כל מיני מופעי תרבות שבעצם מכניסים לתוכם בין 350 ל-400 אנשים. ויש לנו כמובן אופציה לכל מיני שימושים עליוניים, שימושים ברמפה העליונה עצמה. זה אלמנט ההקרנה בעצם שקיים כרגע באולם בכל מיני מקומות, ואנחנו רואים שההקרנה היא על האזור המרכזי של המבנה הישן. יש כאן כמובן חתכים. וזה בעצם האופציות האחרונות בעצם, לחבק את המבנה הישן ולגרום לו להיות חלק בלתי נפרד מהמבנה החדש. זהו.

<u>מר ליעד אילני:</u> תודה רבה לכן. אני חושב שבין אם בסוף יוחלט ללכת על זה ובין אם לא, קודם כל, שוב, ברכות על הזכייה בתחרות. זה באמת מבנה יפהפה. אני רוצה עכשיו לאפשר למיכל כהן מינץ, שהיא הכינה את תיק התיעוד למבנה באגם לומר את דברה. מיכל, יש לך גם משהו להציג?

<u>אדר' מיכל כהן מינץ:</u> לא, אני לא הכנתי משהו להציג.

<u>מר ליעד אילני:</u> או קיי. אני רק אומר, כי יש חברי הנהלה שפנו אלי, כל חומר שהוצג כאן בישיבה היום ועוד יוצג, נדאג להעביר לכם שתוכלו להמשיך ולעיין בו, כי ההחלטה כמו שאמרתי לא תתקבל היום. אז גם מיכל, אם יש לך מה להעביר בהמשך, אנחנו נדאג להעביר לכולם.

<u>אדר' מיכל כהן מינץ:</u> אני חושבת שעוד לפני שבכלל מדברים על איזה בניין ועל איזה פיתרון נותנים לבניין, יש פה החלטה עקרונית – איך מתייחסים, איך עיריית רמת מתייחסת לרשימת השימור שלה, המבנים לשימור. כי הבניין הזה בעצם מופיע על כל הפרוספקטים של עיריית רמת גן ועל כל הפוסטרים של עיריית רמת גן, והוא כאילו המבנה הכי חשוב ברמת גן. ונראה לי שלבוא ולהרוס אותו, זה דבר שהוא ממש כמעט הזוי. זה האייקון של רמת גן. מאיזו שהיא סיבה, עיריית רמת גן בחרה בו בעצמה, אף אחד לא הכריח אותה. כך שאני חושבת ששימור של בניין כזה, בכלל בלי שום קשר לאיזה חלופות יש, הוא ממש הכרחי. כאילו אין פה

בכלל שאלה. זה כמעט הבניין הכי מפורסם ברמת גן. אם מתייחסים לאופציות, מה לעשות איתו, אני חושבת שכשלוקחים בניין לשימור וכופים עליו איזו שהיא פרוגרמה שלא מתאימה לו, אז נוצרות כל מיני סיטואציות שהן בלתי אפשריות. ואם היו לוקחים את הבניין הזה וחושבים – או קיי, אנחנו רוצים עכשיו לשמר אותו, ומה נכון לבניין, מה הוא יכול להכיל, מה טוב לו, ולא בהכרח אולם של 300 איש אלא בית קפה מקסים בלב האגם, עם DECK גדול מסביב וסירות וציפורים – אפשר להחזיר לבניין הזה את ימיו היפים ולעשות אותו מקסים ולא לכפות עליו איזו שהיא פרוגרמה וליצור כל מיני בעיות שאי אפשר לפתור אותן. אז אני חושבת שאם רוצים לשמר אותו, צריך לשנות את הפרוגרמה, ואז הכול פתיר והכול אפשרי והכול יכול להסתדר. אני מניחה גם שבעלות שהיא פחות ממה שצוין, למרות שאני לא מספיק מצויה במספר האלה. הדבר האחרון שאני רוצה לומר, זה שיש פה קצת עניין של דוגמא אישית. אם עיריית רמת גן לא מתייחסת ברצינות למבנים שלה לשימור, איך יזם אמור להתייחס ברצינות לבניין לשימור? זאת אומרת, יבוא יזם ויגידו לו – או קיי, אתה צריך לשמר את הבניין, אז הוא יגיד – לא, זה לא מסתדר לי, אני רוצה להרוס אותו. אז מה עיריית רמת גן תגיד לו? כאילו, אם רוצים לעשות שימור ברמת גן, השימור של הבניין הזה הוא פשוט הכרחי, בכלל בלי שום קשר לכל הפרויקטים המקסימים שעשו. פיתרונות אדריכליים יש לכל דבר. תודה.

<u>מר ליעד אילני:</u> מיכל, תודה. אני חייב לומר בנקודה הזו, ואני חושב שאני היחיד שאמר את הדעה שלו כבר מההתחלה, חשוב לי שהמבנה הזה, שיהיה מבנה פעיל תוך שנה וחצי שנתיים, בלב האגם. נכון שהמבנה הזה מופיע על הרבה מאד גלויות של העיר רמת גן, אני חושב אבל שזה אגב מה שייצג את העיר,

<u>מר אדם קניגסברגר:</u> ליעד, תן זכות לאחרים לדבר.

<u>מר ליעד אילני:</u> אדם, אני אאפשר, אבל אתה יודע, בניגוד ליו"ר ועדת המשנה, לי יש ועדה אחת שאני מנהל – ועדת הנהלה. יש לי פריבילגיה שאני יכול לדבר קצת יותר. בסדר?

אני חושב שזה שהמבנה הזה נמצא על כל מיני גלויות, זה דווקא מה שייצג את רמת גן התקועה והקפואה והמוזנחת. תשאלי אותי – מה המבנה הכי

מפורסם בבני ברק? אני אגיד לך שזה הקניון ההוא, שכבר 20 שנה עומד בז'בוטינסקי כתקוע.

אדר' מיכל כהן מינץ: אני חושבת שלפחות חצי מתושבי רמת גן לא מסכימים איתך. אני חושבת שהפרויקט הזה ימשוך כל כך הרבה אש, זה מיטה חולה. להרוס את הבניין הזה זה ממש,

מר ליעד אילני: אני אומר, אני לא בעד להרוס. אני רק אומר, אני לא חושב שהמצאתי את הגלגל ואני לא חושב שיש לי הרבה יותר ידע או הבנה או ניסיון מקודמים שישבו פה בשולחן הזה. היו פה במשך עשרות שנים מנהיגים דגולים, מקריניצי ועד פלד ואורי עמית וצבי בר, לקודם אני לא אקרא דגול, אבל ישבו פה הרבה כאלה שרצו להכניס חיים למבנה הזה, ועדיין 31 שנים הוא עמד סגור. אז משהו לא עובד. יכול להיות שהפיתרון הוא לא אדריכלי בכלל, הוא לא תכנוני, הוא בכלל מהעולם העסקי. אני אשמח, אני אומר פה, אם מישהו יכול לתת פה רעיון איך המבנה הזה יהיה חי, ובאמת, חי וקיים, אז הדיון הזה הוא רלוונטי גם לשמוע את זה.

אני מבקש עכשיו לאפשר למישל, מישל נמצאת איתנו?

מר אדם קניגסברגר: מישל לא נמצאת. שי אללוף ידבר.

מר ליעד אילני: חבל. כי אני רק אומר לכל מי שחשב שאנחנו נשמיע רק צד אחד, היו אמורים לדבר גם מישל וגם שי. שי, בבקשה.

אדר' שי אללוף: אני מציע להעלות פה מצגת.

מר ליעד אילני: בשמחה, תאפשרו לו. אחרי שי, תמר טוכלר.

אדר' שי אללוף: קודם כל, אני מברך על הדיון הפתוח. ראשית, אני חושב שהרעיון לחדש ולהשמיש את הבית באגם לקראת שנת ה-100 זאת מחווה מקסימה, מחווה ישימה שניתן לקדם מיד. הבית באגם יכול לשנות את החזיתות שלו באופן מהותי למראה שקוף וקליל יותר, אטרקטיבי, ואת הפנים לשפץ כפי שאנחנו עושים בהרבה מבנים עירוניים

אחרים. ניתן להרחיב את ה-DECK סביבו ושטחי הישיבה והצפייה באגם, ואת המבנה ... מקום לתצפית על החי והטבע, עם מרכז מבקרים, מקום למפגשים עירוניים ותצפית ייחודית לטבע. אני חושב שכל הריסה של הסמל העירוני הזה, במקום ההתאמה שלו ... ובמקום כך בנייה מאסיבית של מבנה אחר, היא התערבות משמעותית במקרים רבים. אני קודם כל מדבר על הרקע הסטטוטורי ... בתוכנית השימור העירונית שנדונה בוועדה המקומית כמבנה לשימור מסוג ב', אמרנו שאין להרוס אותו, התוכנית מצויה בשלב שלפני הפקדה בוועדה המחוזית. ההיבטים ההנדסיים – אנחנו לא באמת כנראה מבינים את המשמעות של עבודות בנייה ... מהסוג הזה. מדובר בהריסה של מבנה בטון והפינוי שלו, יציקות כלונסאות ברזל ובטון, יציקות רצפות, והכול בסביבה ימית. אנחנו לא פועלים פה על המזח של נמל אשדוד. אנחנו מדברים על אגם קטן וההשפעה על הסביבה הביולוגית והצמחים פה היא הרסנית. אפשר לעשות פעולות כאלה, באמת, אפשר לעשות פעולות כאלה, אבל הן צריכות להיות מאד מאד מוצדקות. וכאשר כבר יש מבנה, קונסטרוקציה קיימת במים, שראש העיר הראשון הקים, ושניתן רק לשפץ ולשדרג אותה ולהתאים את הפרוגרמה, ההצדקה הזאת מחייבת חשיבה מחדש. יש היבטים נוספים – השלכות תפעוליות של הפרוגרמה על הטבע העירוני. התוכנית, על פי ההנחיות של התחרות, מבקשת פרוגרמה של מסעדה ומקום להופעות, מעין סוג של זאפה. חשוב שנכיר את ההשלכות התפעוליות של פרוגרמה כזאת, שזה למעשה מטבחים מאד רציניים, ארובות ופיתרונות לפינוי עשן, הפרדה ופינוי של שמנים, חדרי אשפה מאד גדולים, מעקות לנגישות, ניהול תורים בכניסה. אני עוד לא מדבר על עניין השלכות האקוסטיקה של הופעות. ולמעשה כל אלה ובעיקר ההשלכות התברואתיות, מתנגשות בערכים של טבע עירוני, שהוא מקום נקי ופשוט, של טבע ומרחב שקט, מפלט מהעיר הרועשת. אני חושב שהרעיון של זאפה או כל מודל זה, זה רעיון מדהים. פשוט אפשר לקדם אותו בעוד הרבה מקומות בעיר – אם זה בדופן שקרובה לפארק ויש שם שטח חום משמעותי. אם זה באזור הבורסה שיכול גם לשאת את העניין התחבורתי. פשוט לא במקום שהוא באופי אחר. יש עוד נקודות חשיבה – זה בעצם היחס בין הציפוף העירוני לחשיבות של השמירה על הטבע העירוני. בעצם רמת גן, כעיר מתקדמת במטרופולין דן, מקדמת באופן טבעי יותר ויותר ציפוף עירוני. ככל שאנחנו מקדמים את הציפוף העירוני, ככה אנחנו צריכים ממש לשמור על הראה הירוקה המרכזית שלנו ועל הטבע העירוני. וכמובן, דוגמא נוספת לכך, שהרבה פעמים אנחנו נושאים את עינינו לבעיה הזאת – מנהטן, שהיא מהווה מודל לציפוף עירוני מאד מתקדם, וככל שהיא מצטופפת ככה השמירה על הסנטרל פארק הופך להיות ערך תכנוני כמעט קדוש. אגב, אם דיברנו על הסנטרל פארק, אז גם

האייקונים שמקודמים שם, אם זה הגשר הקטן ועוד איזו שהיא קפיטריה, למי שמכיר, שיש שם, הם הפכו להיות איזה שהם אייקונים שהם חלק מהזיכרון הקולקטיבי, ואפשר לראות אותם בכל מיני פריימים ובגלויות, אותו דבר שקורה כאן בארץ מתי שיש לנו איזה שהוא אייקון. יודעים לשמור עליו, גם אם הוא משתנה מאד. אנחנו רואים כאן את רמת גן, שגם היא צריכה בעצם עדיין לשמור, ככל שהיא מצטופפת, על הטבע העירוני שלה. יש גם היבטים של מורשת ותרבות מקומית. אנחנו כמובן מדינה צעירה עדיין, זה לוקח שנים לצבור אייקונים עירוניים ציבוריים שהפכו להיות חלק מהזיכרון הקולקטיבי של העיר. ברמת גן אין הרבה כאלה. אני יכול לומר שאני כילד שגדל בחיפה זוכר מרמת גן שני דברים – אחד זה הספארי, וכאן את הבית באגם. אני חושב שכל עיר שנוצרו בה אייקונים כאלה, צריכה לדעת להעצים אותם. אפשר לעדכן אותם, לשנות אותם, אבל לא להרוס אותם. בעיקר אם זה חלק מאיזה שהוא חזון של ראש העיר הראשון. אני חושב שצריך למצוא את הדרך לשמור עליו, לשנות ולהתאים את הפרוגרמה. אני בטוח שיש אגב ילדים שהצטלמו על הרקע של הבית באגם, שאולי כבר הספיקו להצטלם עם הילדים שלהם ואולי עם הנכדים שלהם. בסופו של דבר, אני חושב שמהיבטים של השלכות ביצועיות, נושאים של טבע עירוני, מורשת מקומית וגם תקציב, צריך לשדרג את המבנה הזה למבנה, כמו שאתה אמרת, ליעד, 'להשיב עטרה ליושנה'.

אני רוצה לעבור אתכם על עוד שני דברים קטנים: יש ניסיון של העבר, מקרה בוחן, שאני חושב שאפשר ללמוד ממנו. מקרה בוחן של כיכר דיזנגוף, כיכר צינה דיזנגוף היתה כיכר שוקקת בשנות ה-30, מתי שהוא בשנות ה-70-80, בגלל שהטכנולוגיה מאפשרות והקדמה והרכב הוא על סדר העדיפויות, החליטו להרים את הכיכר הזו. זה דווקא הפך להיות באמת איזו שהיא אטרקציה למספר שנים. לאחר מספר שנים, גילו שהאנשים, הטבע האנושי שלהם ללכת במפלס הרחוב, עם הדופן המסחרית, עם האינטראקציה הפשוטה. והמקום הזה, שהתרומם, הפך להיות יותר ויותר ... שבסופו של דבר סיים כאיזה שהוא מקום לא סימפאטי בעיר. ולקח כ-40 שנה והרבה אומץ ציבורי בסופו של דבר להוריד את המפגע הזה, זה נהיה מפגע, ולהחזיר את הכיכר לכיכר פעילה במפלס הרחוב. והיום מי שמכיר את מה שקורה שם, זה באמת 'החזרת עטרה ליושנה'.

מקרה נוסף – גימנסיה הרצליה, עוד איזה שהוא סמל עירוני, בית הספר העברי הראשון, שהוא אייקון, וניסו להחליף אותו באייקון אחר. והיום האייקון האחר הזה ..... עוד איזה שהוא מבנה שמחכים להוריד אותו, שהוא עוד מבנה לא יפה במיוחד, די מכוער.

עוד דבר, דווקא אני חושב שזה שיעור חשוב, העניין של תיאטרון הבימה. גם כן, מן הסתם סמל עירוני, התיאטרון הלאומי, שנבנה ב-1946. כל השנים הוא עבר איזה שהן אבולוציות, שתמיד שמרו על האייקוניות שלו, של החזית הרחבה והשקופה לשדרות רוטשילד. לפעמים זה נעשה יותר יפה, פחות יפה, אבל ידעו לשמור על זה וללמוד גם מהניסיונות הקודמים ולהעצים את זה.

זהו, כפי שאמרתי, אני חושב שאנחנו יכולים, אני גם לא מת על הצורה, או אני לא חושב שהמבנה של הבית באגם הוא יצירת מופת אדריכלית, אני חושב שאפשר לעשות בו שינוי ולהביא אותו לכדי משהו מאד מאד חיוני לעיר רמת גן, משהו שהוא גם יהיה נכון מבחינת הזיכרון הקולקטיבי ויחס התושבים ועוד הרבה דברים שהזכרתי. תודה רבה.

<u>מר ליעד אילני:</u> שי, תודה רבה על הדברים המאד חשובים. אנחנו עכשיו עוברים לתמר טוכלר ולאחר מכן לחברי המועצה. אני כן מבקש מאנשי המקצוע, חברי המועצה, אם יש לכם שאלות אז תכינו אותן, נשמח שאנשי המקצוע, לא משנה מה עמדתם, ישיבו לכם. אנחנו כמובן לא נקבל היום החלטה, אבל שיהיה לנו את זה לקראת ההמשך. תמר, בבקשה. תמר, מנהלת מחוז ת"א במועצה לשימור אתרים, רק לטובת הפרוטוקול. בבקשה.

<u>גב' תמר טוכלר:</u> אני מצטערת מראש על הקול שלי, אני פשוט חולה בקורונה,

<u>מר ליעד אילני:</u> חולה בקורונה?

<u>גב' תמר טוכלר:</u> חולה. חולה.

<u>דוברת:</u> זה לא עובר בשידור.

<u>מר ליעד אילני:</u> לא, חשבתי שהיא בבידוד. רפואה שלמה.

גב' תמר טוכלר: קודם כל, אני מצטרפת לברכה, אני חושבת שהדיון הזה הוא מאד חשוב וגם נאמר שלאורך הדרך אנחנו שותפים לגמרי לרצון לשמר את הבניין הזה ולהחזיר אותו לעיר. אני חושבת שהיוזמה הזאת של הנהלת העיר היא חשובה מאד וכולנו רוצים להתגייס שהוא יהיה מוכן לכבוד 100 לעיר. אני גם יודעת שאנשים נורא נבהלים משימור. הם אומרים – מה, ה"שמעטע" הזה, מול האפשרות לעשות משהו חדש. או ה"שמעטע" הזה, שזה יהיה נורא יקר. מיכל אמרה משהו מאד חשוב גם קודם, לגבי העניין הזה שצריכים להתאים, יש משהו בתוך התהליך איך אנחנו משמרים מבנים, אז באמת, את הפרוגראמות מתאימים לאתר ולא מנסים לכפות אותו על האתר.העירייה הזאת משקיעה עכשיו הרבה מאד מחשבה איך להחזיר את 'עטרת הגנים ליושנה'. הגנים המיוחדים של רמת גן זה אחד הדברים הכי מיוחדים ברמה הארצית, כי עכשיו נעשו תיקי תיעוד גם לגן שאול וגם לגן אברהם, וכשייעשה שם שיפוץ הוא כבר ייעשה כמו שצריך, כמו שעשו גם בהר הבנים. ובאותו כבוד גם מתייחסים לפארק הלאומי. הבית הזה, צריכים להבין, הוא באמת נבנה מתוך תפיסה של תכנון של שנות ה-60. זה מאפיין אדריכלות של שנות ה-60. לא של שנות ה-20, לא של שנות ה-30. אבל היתה כאן איזו שהיא מחשבה מאחורי האתר הזה. יש כאן כמה רמות שצריכים להתייחס אליהן:

אחת – קודם כל, היתה בדיקה, זה לא נעשה ב'שלוף' שמישהו אמר – יאללה, בוא נראה מה אנחנו עכשיו שומרים. נעשתה עבודה מאד ארוכה,

מר אדם קניגסברגר: לא שומעים.

גב' תמר טוכלר: נעשה סקר הכי טוב, באמת, ונעשה תהליך חשיבה מאד רציני בשנים האחרונות עם העירייה, עם בדיקה של כל שכונה, את הצרכים וכו', ומזה גובשה תוכנית השימור שאושרה בעירייה ועברה כבר למחוז. זה ברמה של טיפול במחוז. בתוך הדברים האלה, שגם נדונו בוועדת השימור, היתה החלטה, למרות שזה אייקון עירוני, אמרו שבגלל שזה אייקון עירוני אפשר לתת לו, כי סומכים גם על העירייה בעניין הזה, אבל מתוך ידיעה שיצטרכו אולי לעשות פיתרונות ... לכן הגדירו אותו לרמה ב' ואמרו ... באמת היו צריכים להעלות אותו ל-א', ל... מה זה אומר ב', אבל בשום פנים ואופן, ותיק התיעוד עוד יותר חיזק את זה, אין שום המלצה שמאפשרת הריסת הבניין הזה או קוראת להריסת הבניין הזה. אז קודם כל, צריך לדעת את המידע הזה. כבר במרץ קראו לנו לפגישה במינהל ההנדסה, שישבנו עוד עם מהנדסת העיר ועם רננה, ודיברנו על הדברים.

(הפסקה בשידור)

מר ליעד אילני: אני מתנצל, שי סיים את השידור. אנחנו נמתין עוד רגע שייכנסו כולם. זה התנתק, תמר, תמשיכי מאיפה שהפסקת.

גב' תמר טוכלר: או קיי. אני לא יודעת איפה הפסקתי, אז יכול להיות שאני אחזור על עצמי. יש חשיבות באמת, מבחינת הציבור, הפארק הזה הוא פארק שאנשים אוהבים וזה פארק שמאפיין, הוא לא פארק לאליטיסטים, הוא פארק עממי שהוא פתוח לכולם, וכולם מאד ישמחו אם יהיה להם שם בית קפה פעיל. אנחנו רואים בשנים האחרונות את הביקוש ההולך וגובר בקרב הציבור למקום שיוכלו לבוא ולאכול סלט טוב, מאפיינים את זה כמו קפה שלא דורש תשתיות גדולות מדי, אנחנו רואים את זה מה"בוטקה" האלה בכל שד' רוטשילד, דרך ה"בוטקה" בכניסה לנמל יפו או ליד בית חולים רמב"ם, או בעוד 200 מקומות אחרים שפתחו רק בשנה וחצי האחרונות, ומחזיקים את עצמם נהדר כלכלית, והם בנפחים לא מאד גדולים.

(הפסקה בשידור)

מר ליעד אילני: תמר, את צריכה לצאת מ-mute. עכשיו שומעים.

גב' תמר טוכלר: בכל אופן, קצת ניתק לי קו המחשבה. כמה דברים: אחד – נאמר כאן כל הזמן שהוא חצי מן הזמן מהיום שהוא נבנה סגור – זה פשוט עובדתית לא נכון, זה גם כתוב בתיק תיעוד. הוא סגור ב-16 השנים האחרונות. וגם אם אתר סגור איזו תקופה, זה עדיין לא אומר שזאת סיבה להרוס אותו.

שתיים – מבחינת העלויות (נתק בשידור) הוספנו עליהם עוד מטרים. עשינו חשבון כמה עולה לשמר, יש חישוב איך אתה מחשב אתרים לשימור, זה יוצא במקרה הפסימי 5 מיליון שקל. ואם אולי יגלו עוד קושי מיוחד בתוך היסודות, נגיע ל-9 מיליון שקל. לא יותר מזה. אנחנו לא יודעים, גם 9 מיליון נראה לנו מעל ומעבר.

דיברתי עם קונסטרוקטורית השימור, שזאת המומחיות שלה, היא אמרה – לא נראו שם שום שקיעות, לא נראה שיש איזו שהיא בעיה משמעותית ביסודות. שווה לבדוק את זה. אבל אנחנו לא מבינים באמת מאיפה הגיעו

התקציבים האלה. ולכן לבוא ולהגיד – ההבדל בין השימור לבין הבנייה החדשה הוא כזה קטן – זה לא מדויק.

לגבי הזמן – אפשר כבר היה לצאת מחר בבוקר עם הבניין הזה לדרך. אפשר לצאת עם היתר, לצאת איתו לדרך. בנושא של נגישות חייבים לדעת, גם חוק הנגישות מאפשר כל מיני הקלות כשמדובר באתרי מורשת. גם במצדה, שהוא האתר הכי מונגש בעולם, יש הקלות בנושא הנגשה. אנחנו חסכנו מעיריית רמת גן קרוב ל-3 מיליון שקל בפרויקט ההנגשה הגדול שעשו בגן אברהם, שפשוט לא היה צריך אותו, ועדיין יצא גן נהדר ומונגש, פנטסטי, ויכולים להיות פיתרונות. אנחנו חושבים שאם רוצים שהאתר הזה יהיה מוכן לחגיגות ה-100, אפשר מחר בבוקר לראות איך מעדכנים את התוכניות. יש גם סרט מקסים שעשתה החברה הכלכלית בזמנו, שמראה את החזון של המקום, איך אפשר שהאגם הזה, עם הטבע העירוני, עם הברבורים, עם מבנה משופץ – עובד ביחד. אם את זה יראו, אם יעשו משאל לציבור ויראו להם מבנה משופץ יפה, מול משהו אחר לגמרי, לא בטוח שיבואו ויגידו, הציבור רוצה לדעת שמחכה לו בניין יפה, נעים, ומקום שיהיה לו כיף לבוא. אני קיבלתי את זה בדרך הקשה, את הקורונה. אנחנו נחיה עם הקורונה הזאת עוד הרבה זמן והבילויים שלנו הולכים להשתנות, ויותר ויותר דברים יהיו בשטחים פתוחים. ואגב, לבית באגם היה אמפי פתוח, שפעלו בו מיטב האומנים, מיטב ההופעות בשנות ה-60-70 שהיו בארץ היו שם. ויכול להיות דווקא מגניב אם עדיין נשתמש בזה. אנחנו חושבים ששווה להתאים את הפרוגרמה. אנחנו חושבים שצריכים לכבד את החזון של קריניצי. הפארק היה באמת המקום הכי חשוב לקריניצי. לא סתם בחרו לקבור אותו שם ולא בקרית שאול.

הערך התרבותי, דיברו קודם אדריכלים על ערך תרבותי, ערך תרבותי לא בודקים גם רק לפי קריטריונים של אדריכלים. ערך תרבותי מושפע מעוד כל כך הרבה פרמטרים. יש הרבה מאד אתרים בארץ ששומרו וניצלו – רפתות ישנות, בתי מייסדים שלאף אחד אין ערך אדריכלי. הבתים בזיכרון יעקב, חוץ מהבית של אהרונסון, אין להם שום ערך אדריכלי, כלום. הבתים בנמל יפו, אפס ערך אדריכלי. לבתים בשרונה – אין. אותו דבר בנחלת שבעה. אבל מה שאנחנו כן יודעים, שכל המקומות ששומרו האתרים האלה, הם זכו להצלחה כלכלית מאד גדולה.

אנחנו בודקים, היה לא מזמן מחקר שעשו באוניברסיטת בן גוריון, על הקשר בין אתרי מורשת ותיירות, וראו את הביקוש האדיר, אנשים תופסים מקום עם ייחוד. מודרני יש המון. ורמת גן גם, יש מלא מקומות שהיא יכולה להתברך באייקונים מדהימים בכל השוליים של הפארק. לקחת דבר כזה, מתוק ומקסים, שהיה לו איזה שהוא חלום, שהועתק מחזון של איזה

פארק של בית באגם, תסתכלו מה עושים באותן ערים שיש את הבתים באגמים האלה. שהם במקומות הרבה יותר קשים, עם בעיות קונסטרוקציה יותר קשות, משמרים אותם. כמו איזה מים מתוקים, בית משנות ה-70, לא שימור יקר כמו לשמר את הבתים האקלקטיים של תל אביב או את בתי הכורכר של יפו או של עכו. זה לא פרויקט נורא מסובך. ואנחנו קוראים לכם גם לא להיבהל וגם באמת, כדי שיוכלו לממש את זה, ללכת לכיוון, אני אשמור לעצמי את האפשרות.

מר ליעד אילני: או קיי, תמר, תודה רבה. אנחנו נעבור עכשיו לחברי המועצה. אני רק אומר 3 דברים: קודם כל, הדבר הראשון, מבדיקה שנעשתה בעירייה, המבנה היה סגור 31 שנים. נכון שב-16 השנים האחרונות, אבל גם לפני כן. דבר שני – אין ספק שתושבי רמת גן, מה שמעניין אותם זה שהעיר הזו לא תהיה עיר שתקועה בעבר. אותו דבר אני יכול לדבר איתך על אצטדיון רמת גן. גם אצטדיון רמת גן, אם הוא יישאר כפי שהוא ככה ואנחנו נשמר אותו, אף קבוצה לא תבוא לשחק בו. אני בהחלט אשמח שהמבנה הזה ישומר, ואם הנתונים הם באמת כפי שאת אומרת ואני מבקש לבדוק את זה, אם הנתונים הם 5 מיליון שקלים, אני מניח שראש העיר יסכים לממן 5 מיליון שקלים. היה וזה יותר מכך, השאלה מה נעשה עם היתרה. כי מי שהציג לנו 12 מיליון שקלים,

גב' תמר טוכלר: לפני שנה וחצי ...

מר ליעד אילני: לנו הוצגה בדיקה שנעשתה גם על ידי החברה הכלכלית שלנו וגם על ידי העירייה, מחלקת מבני ציבור, אריה קוטלר בדק את זה, דיברו על 12 מיליון. הלוואי הלוואי שהם טועים, אני אשמח לגלות.

מהנדס שלומי בן ששון: אבל מה מקבלים ב-5 מיליון? מה יוצא בסוף, מבנה שמיועד למה? זה אקוטי, כי יש פה הפרש סכומים מטורף. אז מה מקבלים בסוף? אולי ב-12 מיליון מקבלים מבנה מפואר עם מעלית וכיוצא בזה, וב-5 מיליון מקבלים מבנה שהוא מספיק לא יודע למה, אז על מה מדובר?

מר ליעד אילני: להבנתי, רק דרישות ההנגשה והביטחון הן עוברות את 5 מיליוני השקלים. אבל בסדר, בואו נשים רגע, אנחנו כרגע בדיון אידיאלי, אין לי בעיית כסף.

אדר' יעל אשל: רק גשר העץ עלה מיליון. רק הגשר שחידשו לפני כמה שנים עלה מיליון.

מר ליעד אילני: אומרת יעל אשל, שרק הגשר אל המבנה שחודש לפני מספר שנים, עלה מיליון שקלים לחדש אותו.

ראשון הדוברים, חברים, יש לנו כ-20 דקות, 25 דקות לסיום, אז אני רוצה לאפשר לכולם. קודם כל, אני חייב להגיד לכם שהדיון מרתק בעיני. ראשון הדוברים, גלעד שריר, בבקשה.

גב' תמר טוכלר: רק רציתי להגיד משפט אחד שנזכרתי קודם. בנושא של השימור, צריך להבין, כשאנחנו משמרים הוא לא נשאר "שמעטע", כל המבנים. עכשיו משקמים למשל את היכל העצמאות, אז מה, אז לא עושים שם מעלית? במכון איילון שהיה בונקר מתחת לאדמה, לא עשו מעלית? לא עושים הנגשות בכל המוזיאונים, בכל אתרי המורשת, בכל הבתים גם בעיר תל אביב שמשפצים, בירושלים, בחיפה, בעכו? זאת אומרת, יש לנו ניסיון של 35 שנים ב-לעשות את הדברים האלה. יש ידע שקיים בארץ ובעולם. יודעים לעשות את זה. שיהיה מבנה מדהים, משומר יפה, מכובד, שלא נראה כמו איזה תלאי על תלאי. וגם, אני אומרת, הסרט של ההדמיה שהחברה הכלכלית עשתה בזמנו, זה בהחלט יכול להיראות ככה, זה מקסים.

מר ליעד אילני: בסדר גמור. תמר, תודה, הדברים ברורים. אני רוצה לאפשר לגלעד שריר. גלעד, בבקשה.

עו"ד גלעד שריר: א', תודה. ב', אני לא יודע איך אני מקבל הודעות נאצה איך השגתי חברי הנהלה אחרים בזכות הדיבור. קודם כל, אם מישהו ביקש לפני – בשמחה, אין לי בעיה לחכות ליותר מאוחר.

גב' עדנה וידל: נאצה, אל תגזים.

מר ליעד אילני: עדנה, אנחנו נאפשר למשנה לראש העיר,

מר אדם קניגסברגר: ראש העיר נמצא?

מר ליעד אילני: ראש העיר נמצא. הוא יסכם.

מר אדם קניגסברגר: אני הייתי מבקש רשות דיבור לפני גלעד וגלעד אחר כך, אם אפשר.

מר ליעד אילני: אין בעיה, אתה ביקשת לדבר אחרון. אז אם אתה רוצה לשנות את הסדר – בבקשה, אדם.

מר אדם קניגסברגר: אני מוכן לדבר אחרון.

מר ליעד אילני: או קיי. אז גלעד, בבקשה.

עו"ד גלעד שריר: אני רוצה שני דברים מקדמיים ואז אני אתייחס לדבר הזה, לנושא המרכזי. אחד – אני חושב שאנחנו, אני מתחבר לסוף הדברים של גב' טוכלר, אני חושב שכשאנחנו באים לדבר על הסיפור הזה של הבית באגם או בכלל המבנה בתוך האגם, על הפארק הלאומי, אנחנו צריכים להסתכל על המכלול הגדול של מה אנחנו רוצים לעשות בפארק הלאומי, איך הפארק מופעל, איזה אירועי תרבות, מופעים, קהילה, עיר-תושבים, אנחנו רוצים לעשות את הפארק, אם את הפארק אנחנו רוצים לשנות. כי כמו שציינה גב' טוכלר דקה לפני, יש שם אמפי שאנחנו לא מדברים בכלל על השימור, שיפוץ, חידוש שלו, מצד אחד; ומצד שני, מעבר לכביש, באותו מקום, אנחנו רוצים להשקיע הרבה כסף ולהפוך למקום של הופעות ואירועים חיים. יכול להיות שהאמפי הפתוח לא מתאים, הוא בקרבת הבניינים ויש רעש, אני לא נכנס לזה. אני רק אומר שאני חושב שצריכה להיות הסתכלות רחבה יותר. זה מתחבר לנקודה השניה שאני רוצה לציין לפני שאני נכנס לעמדה האישית שלי – אנחנו השקענו פה שעה וחצי מתוך שעתיים דיון, כלומר, שלושת רבעי דיון,

בעניינים אדריכליים, שעה מתוכו רק בנושא התחרות, עוד חצי שעה ... מאד חשובה של אדריכל העיר ואדריכל שימור ותמר טוכלר, אבל בסוף בסוף בסוף זה בכלל העניין העקרוני איך אנחנו רואים, בדיוק כמו שציין אדריכל העיר את מרקם העיר והטבע העירוני. אני חושב שזה קצת הלך לאיבוד בתוך הנושא הזה של התחרות האדריכלית ולאו דווקא בהסתכלות ההוליסטית של איך אנחנו רואים את הפארק, איך אנחנו רואים את העיר ואיך אנחנו רואים גם את המבנה הזה. בתוך זה אני מכניס, אני חושב שאמרה גם מיכל קודם, אני חושב שזה דבר מאד חשוב, שאנחנו כעיר באים למבנה שהוא מבנה לשימור ואומרים – אהה, זה לא קשור, או זה שימור העיקרון של מבנה על המים, אבל בעיקרון הצורה וכיוצא בזה הם לא חשובים לשימור, אז זה באמת, מה יקרה למחרת בבוקר כשיבואו קבלנים כאלה ואחרים וירצו לשמר בצורה מקלה או מתירנית מבנים שהם לשימור במקומות מסוימים בעיר ואנחנו נתקלים בזה? אין לי ספק שאנחנו צריכים איזה שהוא נושא לפיד ונושא הדגל בדבר הזה של השימור, שאנחנו אחר כך כרשות מקומית מנסים לשמר ולהגן עליו, ולכן חשוב מאד לנו גם להוות דוגמא בדבר הזה. אני מתחבר עם הצורך שלנו להחיות את המקום, להשתמש בו, שלא יישב שם פיל לבן כמו שהוא יושב ב-15-16 השנים האחרונות, זה לא מועיל לשום דבר, לאף אחד. השאלה מה אנחנו יכולים לעשות עם המבנה הקיים, בכפוף למגבלות שיש לו הן מצד הנגישות והן מצד כיבוי אש, אם הוא יהיה מקום למרכז נוער בשעות אחר הצהריים ואם הוא יהיה מוזיאון לתולדות העיר וכהנה וכהנה. ויש עשרות רעיונות. אני חושב שזה המקום, אני לא יודע אם יש לנו בכלל ועדה של מורשת או משהו בסגנון, אבל זה המקום לדעתי שצריך לנהל את הדיון הזה ולאו דווקא במסגרת איזו צורה תהיה למבנה בעתיד. אני מאד מתחבר שבסוף יש מעט מאד סמלים, בטח לעיר שלנו שמזוהים איתה. ואני מתחבר עם מה שאתה אומר, ליעד, אני לא בגלל פלייר או ברושור שרץ הרבה שנים, בגלל זה אוטומאטית מחווה דעה בעד או נגד. אבל מאידך, יש מעט מאד סמלים שמזוהים עם העיר, אני לא אגיד כל תושב במדינת ישראל, אבל הרבה מאד יידעו ישר לזהות אותם עם העיר רמת גן. הספארי הוא אחד מהם, הבורסה היא אחת מהם, למרות שסתם מונחים. ודווקא הדבר הזה הוא לא מונח, הוא ציור שהוא מזוהה עם העיר. (נתק בשידור)

<u>מר ליעד אילני:</u> גלעד, לא שומעים אותך כל כך טוב. או קיי, אנחנו נשוב לגלעד. גלעד, לא שמענו אותך בדקה האחרונה.

עו"ד גלעד שריר: אני חוזר, הדוגמא של שי הסנטרל פארק היא דוגמא מצוינת למבנים שהם היסטוריים והם אייקונים, הם מזוהים ... לא לגשר הזה ולא לבקתה הזאת ... אז עוד פעם, יחי ההבדל הקטן בין רמת גן לסנטרל פארק, אבל אם אנחנו,

מר ליעד אילני: יש פה, גלעד, דיון רחב יותר. בכלל, עולם השימור הוא עולם מרתק. אני כן חושב, לצורך העניין, כי הזכרתי מקודם את אצטדיון רמת גן ומישהו כתב לי על זה, אז אני מבקש להבהיר. יש הבדל בעיני בין אצטדיון רמת גן למבנה הזה. המבנה הזה הוא בהחלט אייקון. אבל כשאני מדבר על אצטדיון רמת גן, אני בטוח שגם אליך, בטח גם לראש העיר, ניגשים הרבה מאד אוהדי ספורט, חלקם רמת גנים, חלקם לא – אל תהרסו את אצטדיון רמת גן.

עו"ד גלעד שריר: דרך אגב, שם אני לא מסכים ...

מר ליעד אילני: זה בדיוק מה שאני בא לומר.

מר אדם קניגסברגר: חבל על הזמן. האצטדיון לא לדיון.

מר ליעד אילני: בסדר, אבל לא, נכנסנו פה לנושא של שימור בכלל. אין ספק שיש הבדל, כי כתבו לי אז אני אומר, הבדל בין אצטדיון לבין המבנה הזה. או קיי, גלעד, תודה. הדובר הבא איצ'ה שחם, בבקשה.

מהנדס שלומי בן ששון: מה היתה הדעה שלו? אבל הדעה שלו לא היתה ברורה.

גב' עדנה וידל: אז בוא נגיד לו שיגיד את הדעה שלו. גלעד, תחזור בבקשה בעצם מה הגישה שלך, במשפט.

מר ליעד אילני: אני חושב שהדברים היו ברורים. אם הבנתי אותו נכון, הוא דיבר בעד שימור המבנה הזה.

עו"ד גלעד שריר: אני בעד, כמה שיותר מהר, במה שקיים לשמר ולשמור על השימור המקסימאלי האפשרי. אני חושב שיש לנו הרבה רעיונות ודברים שאפשר לעשות במבנה הזה בלי לצאת לדברים נוספים גרנדיוזיים. נוסף על הדברים ששי אמר, על החשש לנזק של הטבע מסביב, פלוס מה שאמרה לדעתי תמר טוכלר או מיכל, אני לא בטוח, לגבי היסודות והמשמעויות של זה. לדעתי צריך להיות קצת צנועים בדבר הזה. מה גם שאני לא בטוח שהצניעות פה היא רעה, עדיין אפשר להסיק ממנה ...

מר ליעד אילני: או קיי, חברים, אנחנו עוד רבע שעה צריכים לסיים ויש עוד 5 דוברים. אז בואו ננסה להתמקד. אני מזכיר שוב לכולם, לא תתקבל החלטה היום. ראש העיר רצה לשמוע דעות לכאן ולכאן. איצ'ה, בבקשה.

מר איצ'ה שחם: ביום שזה הוקם זה היה פיל לבן. מכבי אש הכריזו על זה כמקום מסוכן. מי שעלה למעלה נתקל באלה שירדו למטה. אנשים באו פעם ראשונה ואחרונה. זה מה שהיה שם. זה הוקם בשנות ה-60, על ידי כבשני, שהוא היה הגנן הראשי של קריניצי. אז רבותי, כמה פעמים ניסו להפיל אותו, תמיד הפסידו את הכסף. אני בדעה שהאגם צריך לשמש לאגם. צריכות להיות סירות, צריכים להיות דגים, צריך לשים קרפיונים שיאכלו את היתושים. אבל, מה שהם עשו, ליד זה יש שטחים גדולים, להקים את המבנה הזה היפה שראינו של האדריכלית, אפשר להקים על שפת האגם, שאפשר גם ליהנות מהאגם, לאפשר לאגם לחיות מבחינת סירות. זו האטרקציה המרכזית שם. נעזוב את הבניין, שימור, נסגור אותו, לנעול אותו, להרוס את הגשר, להשאיר אותו. לא צריך להתעסק עם זה. זה פיל לבן שמת כבר, זו הבעיה.

מר ליעד אילני: או קיי, איצ'ה, תודה רבה. תמיד תענוג לשמוע אותך. הדובר הבא – אדר' אביעד פניו, אגף ההנדסה.

אדר' אביעד פניו: שלום חברים, אני אעשה את זה ממש ממש קצר. אחד – אין זמן. חייבים להבין, אני מבין שאין החלטה הערב, אבל אין זמן. תהליך כזה לוקח זמן, וגם אם תעשו אותו מול קבלן וגם אם נצטרך לשלם פיצויים על הארכת זמן אם אנחנו עוברים, זה יכול להסתבך. אז צריך לקחת החלטה כך או כך, אין זמן בתחום הזה, מניסיון, כמה נשאר? לא הרבה, עד סוף הקדנציה. זה אחד.

שתיים – אני רוצה לדבר על התחרות במילה. התחרות, בין אם היא תמומש ובין אם לא,

עו"ד גלעד שריר: אביעד, אני חייב לקטוע אותך, שאנחנו כהנהלת עיר לא יכולים להתעסק על – עד סוף הקדנציה. אנחנו מסתכלים על חזון עירוני. האחריות שלנו להסתכל לא 10 שנים קדימה, 15 או 20.

אדר' רננה ירדני: רגע, גלעד, אתה יודע כמה יש לי להגיד ואני מתאפקת? בחייך, אני יודעת את זה כמוך וכולם יודעים.

עו"ד גלעד שריר: בסדר, אני רק אומר לנו, כהנהלה.

אדר' רננה ירדני: תודה, גלעד, כולם יודעים את זה.

גב' עדנה וידל: רגע, מי מנהל את הישיבה? אני רוצה להבין.

מר ליעד אילני: אני.

גב' עדנה וידל: או קיי.

אדר' אביעד פניו: אני מסב את תשומת לב ההנהלה, שגם אם יוצאים לדרך, הדרך ארוכה. אפשר לא לקחת החלטה, זה בסדר, אבל לא לחשוב ששנתיים או שנה לפני חגיגות ה-100 אפשר לצאת לדרך וזה יהיה מוכן. זה לא יהיה.

מר ליעד אילני: או קיי, אביעד, אני רוצה ואני מתנצל, אני אקצר עכשיו כל אחד. עמדתך כאדריכל.

אדר' אביעד פניו: אז אני אגיד מה העמדה שלי. לגבי התחרות – היתה לה חשיבות ארצית, בלי קשר אם אני בעד או נגד. התחרות היתה במקום והיא היתה מופלאה, אז 'שאפו' לרננה.

אני מדבר על שיפוץ לעומת שימור. לעשות שימור ל-70 איש, בעיני זה שיפוץ. זה שיפוץ הבית באגם. יש דבר שנקרא שימור, בעיני שימור הוא שימור פונקציונאלי. אם הדבר הזה לא יהיה בשימוש, כמו שאיצ'ה סיפר, ואנחנו יודעים שהוא עומד כבר שנים, אז מה שימרנו פה בעצם? אם לא ישתמשו בו כמו שצריך ושוב נחזור אחורה לאותו מצב שיש היום, אז מה השימור פה? אז שיפצנו את המבנה וזהו. אז דעתי לגמרי, אני אומר, לשמר את הזיכרון, לשמר את הצורניות כמה שניתן, אבל לבטח לא בתנאים הנוכחיים.

<u>מר ליעד אילני:</u> או קיי, אביעד, תודה. דני גולדשטיין, בבקשה.

<u>מר דני גולדשטיין:</u> אני מבין שזה נערך הרבה זמן, אז אני אהיה קצר. קודם כל, אני רוצה לברך על הדיון שמתבצע. זו קדנציה שלישית שאני נמצא בעירייה וזו פעם ראשונה שמתבצע דיון שכזה, ואני מברך על כך. למען האמת, אני באתי עם דעה די מגובשת לגבי הנושא הזה ובזכות הדיון הזה כל מה שחשבתי די משתבש לי כרגע. אני אשמח שאנחנו באמת נקבל את החומרים האלה, שנוכל ללמוד אותם. ולמרות מה שאביעד אומר, ואני מסכים איתו, שהזמן לא משחק לטובתנו ואנחנו צריכים, כמו שעשינו עוד דברים מהממים בפארק הספציפי הזה והוא נראה שונה לחלוטין ממה שהתקבל בתחילת הקדנציה, המראה שלו היום בזכותך, ליעד, שעשית רבות, וגם בזכות ראש העיר שמשקיע המון מחשבה ועשייה בפארק, אני חושב שהדיון הוא סופר עקרוני ואנחנו לא צריכים לעשות את זה בגלל שהזמן דוחק בנו לעשות את זה בזריזות. זה כל מה שרציתי להגיד.

<u>מר ליעד אילני:</u> תודה רבה, דני. דוד מנחם, בבקשה.

<u>עו"ד דוד מנחם:</u> ערב טוב לכולם. דווקא את הדברים של תמר, התחלתי לשמוע אותם והמערכת נפלה פה, ועד שחזרתי היא כבר סיימה. אני אגיד גם כן כמה דברים לחשיבה. קודם כל, הנושא האדריכלי בעיני, בשונה מגישתו של גלעד, זה נושא מאד מאד חשוב, כי הדברים נגזרים מהראייה האדריכלית לגבי המקום. 31 שנים אומרים באמת שזה לא פעל. אני זוכר אותו עוד מהנערות, את המקום הזה, אבל אמרו כבר, הדוברת השנייה, אולי קוראים לה יעל, אחרי משה צור, שלמעשה, אם מסתכלים על זה כאייקון, האייקון הזה זה בעצם קיומו של המבנה בתוך המים. ולמעשה, אם עושים את אותו מבנה אבל חדש, אז נשאר מבנה שהוא

אייקון והחלק הייחודי נשאר כמו שהוא. אבל עושים אותו חדש, בצורה אחרת.

מר ליעד אילני: העיקר שלא יפעל בשבת.

עו"ד דוד מנחם: דבר נוסף, באמת שצריך לראות את החומרים, ולי יצא קצת לראות את החומרים, שהעבירו לי, למעשה משה צור נדמה לי אמר בהתחלה שאמנם הוא בעד שיהיה שימור, אבל במקרה הספציפי הזה, ככה אני הבנתי ממנו, אם שמעתי אותו נכון, הוא לא חושב שהנושא הזה של המקום צריך לעשות אותו לשימור, גם כאחד ... בתחום הזה.

נקודה נוספת שהיא מאד מאד מהותית, זה הנושא של ההשקעה, אם אנחנו משמרים או משפצים, לעומת התועלת שבעניין. אם איצ'ה, שמבוגר ממני לפחות ביומיים, ומכולנו פה לפחות בשלושה ימים, אומר שהמקום הזה היה, נתקע מספר פעמים ותמיד היו מפסידים כספים, והוא כבר הגיע אפילו למסקנה קיצונית שבכלל צריך לוותר אפילו על הדבר הזה, זה בסך הכול מראה, ככה בעיני, שאדם ותיק כמותו, שעבר מספר שנים טובות על המקום הזה ומכיר את המקום הזה, שאי אפשר להשאיר את המקום כמו שהוא. אמנם שי אמר שהדברים פה קצת מסובכים כי זה קונסטרוקציה בתוך מים ויציקות בטון, אבל כל דבר ניתן לעשות אותו, ובפרט שהחלופה שנראית אייקון שפתאום באמת יהיה שמיש, גודל יותר, מרווח יותר, הופעות יותר, יכול להחיות את המקום, ולא להישאר 31 שנים תקועים באיזה שיפוץ כזה או אחר שגם כן לא בטוח שהוא יהיה באפקט החיובי שלו. ובסוף, אחרי שנשפץ אותו באמת יביא את התועלת. לעומת זאת, אם הולכים ובונים אותו מחדש בגודל גדול יותר ובצורה מכובדת יותר ורחבה יותר, ובפרט שגם הדוברת מספר 2 הראתה את הליקויים – אין מעלית, חללים שהם בעייתיים וכו' – אז זה מראים ש-מה? מה בדיוק הולכים לעשות? אם לא הולכים לעשות את מה שאיצ'ה אמר, להוריד לגמרי, לחסל,

מר ליעד אילני: מנחם, יקירי, אנחנו פשוט, יש לנו עוד 3 דוברים.

עו"ד דוד מנחם: ... מה שאיצ'ה אמר, בצורה ... תובנה, שאם הוא אומר ומגיע למסקנה בכלל מה צריך את הדבר הזה, זה אומר שהדבר

הזה, אם לא נשפץ אותו, זה לא ... ולכן אני חושב שכן צריך לתת הזדמנות לשמר את האייקון אבל בצורה מחודשת.

מר ליעד אילני: מנחם, תודה יקירי. רועי ברזילי, בבקשה.

עו"ד רועי ברזילי: מכמה דברים ששמעתי, אני חושב שיש אי התאמה בין הפרוגרמה, התכנון, ביחס למה שאנחנו רוצים שיהיה במבנה לבין הייעודים שלו. עצם המחשבה אם יהיה שם זאפה או יהיה שם משהו אחר, לא מספיק מבושלת כדי לדעת לאן אנחנו רוצים לקחת את המבנה הזה. די ברור שאם מדובר באיזה מבנה גדול של מועדון ריקודים או זאפה או מועדון שיכיל 100-200 איש (לא ניכנס היום למבנה), זה יהיה כרוך בהמון המון דברים שלא הובאו בחשבון כשנוצרה הפרוגרמה, תחרות האדריכלים והכול. עשויה להיות לזה השפעה עצומה על המראה של הפארק, על התחושה של האנשים שהולכים בפארק, הריחות, פליטת עשן במרכז פארק של בישולים. היום כשאני הולך ליד הזה אני מריח, אז מה יקרה כשאני במרכז האגם אתחיל להריח בישולים גדולים או מוסיקה חזקה להולכים. אנחנו צריכים להתאים את הפרוגרמה גם לאיפה המבנה הזה נמצא. המבנה הזה נמצא באמצע ראה ירוקה בפארק משמעותי, שמשמש היום כפארק רובעי ופארק עירוני במקביל.

לכן, אני חושב אם אני הייתי צריך לחשוב קודם כל מה יהיה במבנה, לפני שאני חושב על המבנה עצמו, אני הייתי מאד מעוניין שיהיה שם משהו בנוסח קצת יותר מצומצם. וזאפה, חשוב שיהיה לנו, אבל טוב שנעשה את זה במקום אחר בעיר, שהוא מתאים יותר מבחינת ההתארגנות והכול.

מר ליעד אילני: אני רק רוצה לומר, רועי, אני רק רוצה לומר משהו שמבחינתנו, גם כשיצאנו בפרוגרמה זה היה ברור. לא יהיו שם הופעות במבנה אם לא יהיה פיתרון אקוסטי מתאים. השכנים, ולו בקו הראשון, לא ישמעו רעש מהמבנה.

עו"ד רועי ברזילי: אני יודע היום מה כרוך בהוצאת רישיון עסק, למקום כזה של אירועים.

(נתק בשידור)

מר אדם קניגסברגר: לא שומעים אותך, רועי.

עו"ד רועי ברזילי: רק המטבח צריך 60-70 מטר לפחות. מדובר במטבח הרבה יותר משמעותי, 150-200 מטר, המשמעות היא כבר עצמה בהגעה, ביציאה, צריך אולי שתי יציאות חירום, לא רק יציאה אחת ממה שאנחנו מכירים, הגשר שאנחנו מכירים, אלא עוד גשר כיציאת חירום במקרה של חס וחלילה אירוע. זאת אומרת, זה כבר משנה את כל הפרופורציות שהיינו יכולים לדבר עליהן וחשוב להתאים את זה, באמת, גם להיבטים של רישיון עסק ורישוי. אם אתם שואלים אותי במימד של זמן, אני הייתי חושב על הפיתרון המהיר ביותר, הפשוט ביותר, זה שיעבור ללא התנגדות של המועצה לשימור אתרים והוועדה המחוזית, ויביא בסוף את אותן התאמות חשובות שכולנו הסכמנו עליהן, של מקום פועל בקדנציה הזו, לוקחים את האייקון הזה והופכים אותו למשהו פעיל ואקטיבי, במינימום השקעה הכרחית. ולא צריך, באמת, גם 150, אפילו 100 איש אם יהיו במקום הזה, זה באמת יפה מאד גם בשביל המקום הזה, ואני אומר, גם בהיבט של התחרות מול אלה שנכנסים לפארק, במקום קקאו ובמקום ג'וי גרדן. בכל זאת, גם צריך להתחשב בזה שהם קיימים ונותנים מענה דומה. אז אני לא חושב שיש צורך במבנה משמעותי וגדול.

וכמובן, אני מצטרף לאלה שאמרו שכמובן למבנה הזה ניתן לצרף DECK, שזה לא יפגע בשימור בצורה משמעותית וזה יכול לתת המון למבנה. ובאמת, אני הייתי מעדיף את הדרך הקלה והפשוטה והבטוחה. מה שלא פשוט – פשוט לא יהיה.

מר ליעד אילני: או קיי, רועי, חברים, אני מבקש, ההחלטה לא מתקבלת היום. אני יודע שזה נושא חשוב מאד, אנחנו נקיים על זה גם דיון נוסף מן הסתם. יש לנו עוד את שלומי ועדנה וראש העיר.

מר אדם קניגסברגר: אם יש לפני מישהו – בבקשה.

מר ליעד אילני: כן, שלומי ועדנה.

מר אדם קניגסברגר: ליעד, אתה שומע אותי?

מר ליעד אילני: כן, אדם, שלומי מדבר.

מהנדס שלומי בן ששון: אני רוצה להגיד ככה, אדם, אם המקום הזה הוא פסל, אז הוא פסל עצוב, פסל נטוש, פסל רקוב. אם זה מבנה – זה מבנה שלא משתמשים בו כבר שנים ארוכות, כמו שליעד אמר. ואני חושב לעצם העניין, כשאנחנו מדברים על המבנה הזה, אנחנו צריכים להסתכל על שני פרמטרים משמעותיים: אחד – האם המקום, האם העסק שיהיה פה יהיה רווחי? ושתיים – האם התחזוקה תהיה בסכום כזה שיהיה באמת אפשר להשתמש במבנה הזה לאורך שנים? כי למעשה, אם המבנה יהיה גדול, אם המבנה יהיה מפואר ויהיה יקר מאד לתחזק אותו, אז סביר להניח שגם אם העסק ייקח את המקום הזה, אז אחרי כמה שנים כבר הוא לא יוכל לתחזק את המבנה, כי בכל זאת, זה על המים. אז אני חושב שקודם כל יש פער אדיר בין הסכום שאמרו שיעלה לשמר אותו לבין הסכום שבעירייה אמרו שיעלה לשמר אותו, ואני חושב שזה נושא שחייבים לבדוק כמה באמת עולה לשמר את המבנה הזה. ולאחר מכן, אני חושב שאנחנו חייבים לקבל החלטה כמה שיותר מהר, כי כבר 31 שנה, אני מניח שאנחנו לא הראשונים שדנים בנושא הזה, אבל חייבים כבר לקבל החלטה. אני חושב שהמבנה ומה שהראו פה בתחרות הוא מבנה שיכול להיות מאד מאד יפה. אני חושב שהוא מעט גרנדיוזי, מעט גדול ממה שמתאים לפארק. ואני חושב שאם יעלה הרבה כסף לשמר, בואו נעשה מבנה חדש, מבנה יפה, מבנה שיהיה כיף להיכנס אליו ולא רק נראה אותו מבחוץ ואת הקירות השוממים והאפורים.

מר ליעד אילני: שלומי, תודה. חברים, בבקשה, אנא בקצרה. אני מתנצל.

גב' עדנה וידל: אני אגיד את מה שאני רוצה להגיד, אני לא יודעת אם זה קצר או ארוך. בסדר? זאת ההזדמנות.

מר ליעד אילני: אנחנו פשוט בעוד 9,

גב' עדנה וידל: אז במקום שנדבר, חבל, אני אגיד עוד משפט.

מר ליעד אילני: בעוד 9 דקות מצטרפים כ-150 הורים מבית ספר עתיד לערוץ הזה ב'זום'. הלאה.

גב' עדנה וידל: או קיי, ניהלתי אותו פעם, אז זה בסדר.

קודם כל, אני חושבת שאפשר להפוך את זה לנלעג, אבל אני חושבת שהמבנה הזה הוא נכס צאן ברזל. שימור זה שימור. אין חצי היריון. אין חצי היריון. שימור זה שימור. עובדה שהוא מדורג בדרגת שימור מסוימת ועובדה שכרגע דיברה תמר נדמה לי, דיברה על השימור הזה. למה הדבר דומה? לאדם שהוא אושיה חברתית או רוחנית ואולי המראה שלו הוא לא יפה, אז לא כדאי לשמר את התמונה שלו, רק את מה שהוא אמר. אז זה לא הולך ככה. וחוץ מזה, מראה זה עניין של טעם. המבנה הזה מזוהה עם רמת גן, גם בכל גלויה בעבר, ואני נעלבת בשביל המבנה שאמרת שהוא מסמל אולי את התקיעות של רמת גן. אולי להיפך, הוא מסמל את ימיה היפים של רמת גן שהיא לא היתה תקועה ואיכשהו היא נתקעה בדרך. הוא בנה את האופי של העיר. והרבה מתושבי רמת גן הם הרבה יותר צעירים מהמבנה הזה. זאת אומרת, שיש כאן מקום לשמר אותו. גם נווה צדק, אתה שומע ליעד?

מר ליעד אילני: שומע כל הזמן.

גב' עדנה וידל: גם נווה צדק היה החצר האחורית של תל אביב, עד שהחליטו לשמר אותה. אין מה לעשות, ככה זה שימור. זה משמר את הזיכרון המקומי, את הזיכרון העירוני. זיכרון הוא חלק מתרבות מקומית וחלק מהתרבות הזאת זה גם זיכרון רגשי. כשאנחנו מדברים על שימור ומדברים על תרבות, עזבו רגע, תפסיקו רגע להסתכל דרך החור של הגרוש, למרות שזה חשוב. אבל בואו נסתכל לגופו של עניין. זה חלק מהתרבות ולתרבות יש זיכרון רגשי. נקודה. יש איזה שהוא חלק הוא רגשי. עובדה שתבעו את המושג – הבית באגם. כל אחד שאומר רמת גן, מדבר על הבית באגם. זה לא משנה אם הוא פעיל כרגע או לא, ויכול להיות שלא הפעילו אותו נכון. מה לעשות? בכל מקום אחר בעולם היו משמרים את המבנה. מבנים מודרניים לא חסר לנו. במקום הזה זה ראייה פשטנית. אני חושב שאולי נייבש אולי גם את האגם, כמו שמייבשים את ים המלח. למה צריך את האגם? למשל, כיכר דיזנגוף, חזרה אל המקומות, כיוון שהכיכר הזאת נאנסה על ידי התכנון הקודם שהיה, פשוט נאנסה, והבינו שזה לא יכול ללכת. אז שימור זה שימור של מה שהיה. אותו דבר הקיוסקים

ברוטשילד. נגישות ניתן להשיג במאה ה-20, כולל שינוי פנים המבנה. אפשר לתכנן את הנושא של הקונסטרוקציה. חבר'ה, אנחנו במאה ה-21, עושים פרויקטים הרבה יותר גדולים ופותרים אתך הבעיות. גם את נושא ההנגשה והמעטפת. זה לא צריך לטעמי להיות מועדון ריקודים, זה צריך להיות הרמוני לפארק וצריך להיות קוהרנטי למטרה של הפארק, שהוא מקום רגוע, שהוא מקום נינוח, שהוא מקום כדי להתאוורר מעט מכל הבניינים שאנחנו בונים והורסים לפעמים חלקות טובות. אז זה צריך להיות מקום שקט ושמתאים. משהו כמו בית קפה, אולי איזו שהיא מעטפת של DECK או משהו כזה. בנוסף לנושא הזה של 30 שנה שהוא לא היה בשימוש, זה תלוי בניהול, מה לעשות? היו ימים שהיתה לו עדנה וימים שלא. אז צריך לחשוב מה עושים שם. כמו שהעיר שלנו התעוררה בקדנציה האחרונה בכל המובנים והפכה שוב להיות במרכז הערים המובילות מבחינת הסצנה שבה, אז אותו דבר גם בואו ניקח את המבנה הזה לסל הזה של הסצנה העכשווית ונדאג לשימור. כי יש כאן מבנים בעיר, שחלקם דרך אגב נהרסו ולא שומרו, וזו בכייה לדורות. והעיר נסוגה ממעמדה בשנים האחרונות, אנחנו מחזירים לה את המקום שלה. וחלק מההזנחה זה בדיוק גם ענייני השימור. ואני חושבת שזה כן אייקון והשאלה איך מתייחסים אליו, איך משמרים אותו, איך משנים מבפנים את מה שאפשר, ולא צריך לעשות מזה מועדון ריקודים, מועדוני ריקודים לא חסר. זהו, תודה.

<u>מר ליעד אילני:</u> תודה רבה, עדנה. חיה.

<u>גב' עדנה וידל:</u> להסתכל על הערך, זה מה שאני אומרת.

<u>מר אדם קניגסברגר:</u> ליעד, אפשר לקבל רשות דיבור?

<u>מר ליעד אילני:</u> אתה תדבר, אדם. אתה ביקשת אחרון.

<u>מר אדם קניגסברגר:</u> כן. אבל אתה תגמור לפי הקצב הזה בצורה כזאת שלא תתן לי לדבר.

<u>מר ליעד אילני:</u> אל תדאג. אתה תדבר פי 2 זמן מהדובר שדיבר הכי הרבה. חיה.

גב' חיה מנע: טוב, תראו, אני ככלל בעד שימור. אני חושבת שההיסטוריה שלנו זה דבר מאד חשוב, אני מאד חשוב, אני מאד אוהבת לשמר דברים, אני מאד אוהבת לטייל בעולם ולראות מבנים ששימרו אותם. יחד עם זאת, אני חושבת שלא כל מבנה אפשר לשמר. אני גם ביקרתי בתערוכה שהיתה בבית כהנא, ראיתי את העבודות, קיבלתי הסברים מרננה שבאמת יזמה את התחרות. שמעתי היום את הדברים ואני חושבת שאיפה שהוא הפיתרון נמצא באמצע. אני לא חושבת שאת המבנה הקיים, לאור מה שאני ראיתי, אפשר לשמר, גם בגלל העלויות הגבוהות שהן הרבה יותר גבוהות מאשר לבנות מחדש. אני חושבת שצריך כן לשמור איכשהו על הצורה שלו, כדי בכל זאת להיות איכשהו מתואמים עם הסמל העירוני, כפי שנאמר כאן. ואכן, צריך למתן אולי את הצורה של המבנה שזכה בתחרות, כי בכל זאת, אנחנו כן יש לנו איזו שהיא פינה חמה לצורה של המבנה הקיים. יחד עם זאת, באמת, בשביל שאפשר יהיה להשתמש בו וכדי שהוא יהיה בטיחותי ושהוא יהיה מותאם לשנת 2020 או לפחות לשנת ה-100 של רמת גן, צריך לדעתי באמת לבנות אותו בטיחותי וחדש. יחד עם זה, לתת דגשים כן לשימור, למצוא פיתרון באמצע בין שתי הגישות.

מר ליעד אילני: חיה, תודה רבה. אדם, כמו שחשבת, אבל אני אתחיל בחדשות הטובות. ראש העיר כרגע כתב לי שהוא מבקש להמשיך את הדיון השבוע. אנחנו נתאם כבר מחר בבוקר המשך דיון קצר, של חצי שעה. כי מבחינתי, אלא אם יהיו חברי הנהלה נוספים שירצו להתייחס,

מר אדם קניגסברגר: סליחה, אני מוחה על זה, ידעתי שזה מה שיקרה, בבוקר לא יהיו כל האנשים.

מר ליעד אילני: זה לא יהיה בבוקר. זה יהיה בערב. ראש העיר כרגע, נמצא אצלו בביקור ראש עיריית ראשון לציון שהגיע אליו, והוא מבקש לדחות את המשך הדיון למועד אחר השבוע. מחר בבוקר נתאם מועד אחר השבוע, כשעל סדר היום יש חצי שעה – רבע שעה לאדם ורבע שעה לראש העיר. אין דוברים נוספים. אני רוצה לסכם את הדיון הזה ולהודות, באמת, אני התענגתי לשמוע, בראש ובראשונה אנשי מקצוע, ולא משנה מה העמדה שלהם, אנשי מקצוע שהסבירו בצורה מאד מאד מרתקת בסוגיה הזו. אמר דני גולדשטיין, שהוא כבר חבר מועצה 3 קדנציות ומעולם לא התקיים כזה דיון. אני חושב שזה לכבודה של העיר רמת גן, של עיריית רמת גן, שמתקיים כזה דיון, על עתידו של מבנה ספציפי. הלוואי וכך היו

עושים גם בהרבה מבנים אחרים בעיר, אז אולי לא היינו מגיעים לכל מיני מקומות שאף אחד לא רצה להגיע אליהם.

אנחנו מחר נתאם דיון המשך עוד לשבוע הזה, אני כבר אומר - הוא יהיה ב'זום'. נשמע את אדם, שכל הכבוד מגיע לו כיו"ר ועדת המשנה,

מר אדם קניגסברגר: יו"ר ועדת השימור.

מר ליעד אילני: גם יו"ר ועדת השימור.

מר דני גולדשטיין: אני חושב שבנוסף לראש העיר צריך גם לשמוע את מהנדסת העיר פה, שלא נשמעה.

מר ליעד אילני: אנחנו יותר מנשמח לשמוע גם את המהנדסת וגם את המנכ"לית. אנחנו נזמן דיון של שעה נוספת ונאפשר.

אדר' רננה ירדני: אני מאד אשמח גם לזכות דיבור מתי שהוא.

מר ליעד אילני: בוודאי. נאפשר. חברים, אנחנו נזמן דיון נוסף לשעה הזאת. אני מודה לכל מי שהשתתף. אנחנו כרגע, אמור להתחיל דיון עם בית ספר עתיד, לכל מי שהצטרף מבית הספר עתיד, אני מכבה את השידור ובעוד כ-5 דקות תוכלו להצטרף מחדש, אני פשוט עובר חדר.

תודה לכל המשתתפים. ישיבת ההנהלה ננעלת.

אדר' רננה ירדני: בריאות לתמר טוכלר.

מר ליעד אילני
מ"מ ראש העיר ויו"ר הקואליציה